

עֲזְרֵי יַמְעַם ה' עֲשֵׂה שְׂמִימִים וְאֶרֶץ

סֵפֶר תִּיקוֹנֵי זוֹהַר

- מְנַקֵּד -

- דַּף הַיּוֹמִי -

שְׁחַבֵּר הַתְּנָא הָאֱלוֹקֵי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי זִיע"א
מְבוֹאֵר בְּלִשׁוֹן הַקּוּדֵשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַקּוּרָא בּוֹ
מְחוּלָק ל-29 קוֹנְטְרָסִים

מוֹפֵץ לֹא מְטַרְתַּת רִיחַ פֶּלֶל - לְקִירֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כָּל סֵפֶר תִּיקוֹנֵי זוֹהַר

בְּכֶ - 20 דִּקּוֹת בְּלִבָּד

בְּדִקּוֹת סִפּוּרוֹת בְּלִבָּד תִּזְכֶּה לְהִיּוֹת בֶּן עוֹלָם הַבָּא

◆ "קוּדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא אֲנִיִּיתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא" ◆

יּוֹצֵא לְאוֹר עַל יָדֵי "מְפַעַל הַזוֹהַר הָעוֹלָמִי"

בַּעִיָּה "ק בֵּית שְׁמַשׁ תוֹבֵב" א

ל"ג בְּעוֹמֵר שְׁנַת תּשׁע"א ל"פ"ק

◆ קוֹנְטְרָס מְסַפֵּר 6 ◆

הטיבה ה' לטובים

תיקון הזוהר המחולק נדפס בנדבת

הרב משה יהודה בן צביה אסתר להצלחה בכל הענינים
וזוגתו טויבא אסתר בת חוה לרפואה שלמה ולהצלחה בכל הענינים

יצחק בן טויבא אסתר להצלחה בכל הענינים
הדסה גילה בת פריידא צירל, הרבה גחת דקדושה מכל יו"ח ולהצלחה בכל
הענינים

זכות התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי וחבורתו הקדושה תעמוד
להם למלוץ יושר, שימלא ה' כל משאלות להם לטובה ולהרכה, בהריות
גופא, פרנסה בשפע וברוח, עושר וכבוד, אריכות ימים ושנים טובים
בהריות השלימות, אכ"ר.

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי
בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים.
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מקראי אור - עימוד ועיצוב

052-7615936

בַּפֶּתַח הַתְּקוּוֹן

י' שְׁמַחוּ ה' הַהוֹרִים וְיִגְלוּ ה' בְּנֵים שְׂאֲבֵינוּ לְכַבוֹד יוֹם הַהִלּוּלָא שֶׁל הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי עָלָיו הַשְּׁלוֹם, אֲשֶׁר בְּיוֹם הַהֵא נִהְגוּ לַעֲשׂוֹת הַתְּגַלְחַת לְבָנִים שְׂיַחְיָה, הוֹצִיאוּ לְאוֹר מִפְּעַל הַזְהַר הָעוֹלָמִי, סִפְרֵי תְקוּוֹנֵי הַזְהַר ב־ 29 קוֹנְטְרָסִים, כָּל קוֹנְטְרָס מְסִימִים לְלִמּוּד לְעֶרְךָ 20 דְּקוֹת, וְכִשְׁמַחְלָקִים לְ- 29 אָנָשִׁים גּוֹמְרִים בְּעֶרְךָ בְּכ- 20 דְּקוֹת אֶת כָּל תְּקוּוֹנֵי זֶהר, וְכָל אֶחָד שְׁלוֹמִד מִצְטָרֵף עִם הַכָּלל וּמְסִים יַחְדָּיו, וְנַחֲשֵׁב לְכָל אֶחָד וְאֶחָד כְּאֵלוּ סִים כָּל תְּקוּוֹנֵי הַזְהַר הַקְדוּשָׁה. וְכָךְ כָּל אֶחָד שְׂיַעֲשֶׂה תְּגַלְחַת לְבָנוּ שְׂיַחְיָה, יְכוּל לְקַבֵּל בַּחֲנָם סֵט פְּזוּה, וַיַּחְלֵק לְ- 29 אָנָשִׁים שְׂיַלְמָדוּ לְזִכּוֹת בְּנוּ, וְכָךְ יִזְכֶּה בְּסִייעָתָא דְשְׂמַיָא שְׁבָנוּ יִגְדֵל לְאֵילָנָא רַבְרָבָא. - וְכֵן כָּל מִי שְׁבָנוּ נִכְנָס לְעַל תּוֹרָה וּמִצְוֹת בְּמִזְל טוֹב, יְכוּל לַעֲשׂוֹת הַסְּגָלָה הַזֹּאת שְׂיַגְמְרוּ יַחַד 29 אָנָשִׁים אֶת תְּקוּוֹנֵי הַזְהַר לְזִכּוֹת בְּנוּ, וּבְזִכּוֹת פָּחוּ שֶׁל הַתְּנַא הָאֱלֹקִי בְּדַאי יַצְלִיחַ בְּכָל דְּרָכָיו. - וְעוֹד כָּל מִי שְׂמַחְתָּן אֶת בְּנוּ אוֹ בִתּוֹ אוֹ שְׂעוּשָׂה כָּל שְׂמַחָה גַם כֵּן יְכוּל לְקַבֵּל אֶת הַסֵּט וַיַּגְמְרוּ 29 אָנָשִׁים אֶת תְּקוּוֹנֵי הַזְהַר לְזִכּוֹתָם. - וְכֵן כָּל מִי שְׂעוּשָׂה סְעוּדַת יָאֲרִצִיט לְעֵלוּי נְשִׁמַת הוֹרָיו אוֹ קְרוֹבָיו אוֹ אֶחָד מִמֵּשִׁפְחָתוֹ וְרוֹצֶה לְלַמֵּד זֶהר, יְכוּל לְקַבֵּל אֶת הַסֵּט וַיַּחְלֵק לְ- 29 אָנָשִׁים שְׂיַגְמְרוּ אֶת תְּקוּוֹנֵי הַזְהַר, וּבְדַאי יִהְיֶה עָלָיו גְּדוֹל הַנְּשִׁמְתָם. - וְכָל בֵּית מִדְרַשׁ שְׂרוֹצִים לְגַמֵּר אֶת תְּקוּוֹנֵי הַזְהַר בְּשַׁבָּת (אוֹ בַּחֹל) יְכוּלִים לְקַבֵּל אֶת הַסֵּט, וַיִּזְכּוּ לְקַרֵב אֶת הַגְּאוּלָּה בְּמַהֲרָה, וַיִּזְכּוּ שְׂרַבֵּי שְׂמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי בְּעַצְמוֹ לְלַמֵּד עֲלֵיהֶם זְכוֹת לְמַעֲלָה. פְּעַת יוֹצֵא לְאוֹר מְסַפֵּר מְצַמֵּץ עַל יְדֵי תוֹרָמִים שְׂתַרְמוּ, כָּל הַקְדָּם זֹכֶה. - נִתַּן לְקַבֵּל בְּכָל מוֹקְדֵי הַחִלּוּקָה שֶׁל מִפְּעַל הַזְהַר הָעוֹלָמִי, וּבְמִסְפֵּר 054-8436784

לְמוֹד בְּסִפְרֵי הַזְהַר הַקְדוּשָׁה לְעֵלוּי נְשִׁמַת נְפֻטְרִים מְסַגֵּל בְּיוֹתֵר לְתַקּוּן נְשִׁמַתָּם וְלַהֲעֵלוֹתָם לְמִקּוּמָם הָעֲלִיּוֹן וְלַהֲצִילָם מִכָּל דֵּינִים. - "בְּדַאי הוּא רַבֵּי שְׁמַעוֹן לְסַמְךָ עָלָיו בְּשַׁעַת הַדְּחַק", שְׂבִזְכוֹת שְׁלוֹמִדִים בְּסִפְרוֹ שֶׁל הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זְכוֹתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ אָמוֹן, נוֹשֵׁעַ בְּכָל הַנְּצָרָה לְנוּ. - תַּבַּת "וּרְפָאֵתִיו" עוֹלָה בְּגִימְטְרִיא (703) כְּמִנְיָן שְׂמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי (703), כִּי בְזִכּוֹתוֹ נִמְשַׁכַּת רְפוּאָה לְאָדָם. - וְעַל יְדֵי זֶה יִשְׁפַּע שְׁפַע רַב בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, רַאשֵׁי תַבּוֹת רַשְׁבֵּי, שְׂהַעוֹסֵק בְּתוֹרָתוֹ יִזְכֶּה בְּסִייעָתָא דְשְׂמַיָא לְשַׁפַּע רַב רוּחָנוּ וּגְשָׁמִי. - וְזֹאת לְמוֹדְעֵי, שְׂסִפְרִים הָאֵלוּ מִתֵּר וּמִצְוָה לְכָל אֶחָד לְהַדְפִּיס פֶּמְהָ שְׂרוֹצֶה בְּאִיזָה שְׂפָה וְלִשׁוֹן שְׂרוֹצֶה, וְכָל הַמְּזוּכָה אֶת הַרְבִּים זְכוֹתוֹ עוֹמְדַת לְעַד וְזוֹכֶה לְבָנִים צְדִיקִים. וּבְגִדֵל פַּח זְכוֹת הַרְבִּים שֶׁל הָעוֹזְרִים וְהַמְּסִיעִים לְמִפְּעַל הַקְדוּשָׁה הַזֶּה, יִזְכּוּ לְרִאוֹת מִיּוֹצֵאי חִלְצִיהֶם רַב תַּעֲנוּג וְנַחַת דְּקַדְשָׁה, עַד אֲשֶׁר נִזְכֶּה בְּקְרוֹב שְׂיַעֲרָה ה' עָלֵינוּ רוּחַ טְהָרָה, וְנוֹפֶה לְטַהַר לְבָבָנוּ לְעַבֵּד לְיוֹצְרָנוּ בְּכָל כַּחֲנוּ וּבְכָל נַפְשָׁנוּ וּבְכָל מְאֻדָּנוּ, וְתַקִּים הַבְּטַחַת הַרְעִיא מְהִימָנָא "בְּהַאי סִפֵּר הַזְהַר, יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי" בְּבִיאַת גּוֹאֵל צְדָק בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ, אָמוֹן.

הַמוֹצִיאִים לְאוֹר

הקדמה ללמוד הזהר

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, כדכתב רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה [דור אחרון]. ובזהר (זמר חלק ג' דף קנ"ג: ברעא מהימנא) כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות - ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' ס' 90 קלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. - שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעמר לעשות סיום ספרי הזוהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דידך, און דו קענסט מיד" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי] (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלה סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערכים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכנן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אפי"ר.

הלומדים בחבורה - כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלה" שאפילו בדורנו הנמוך - יוכל להחשב לשר האלה, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (עוד רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית בדרבים, הנה כי כן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר וראוד". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגרסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דוד אר"ץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין

בשרת פרחי כהונה חלק ארוח סי' יג) ... וממילא כל שכן בלימוד הזוהר עלינו לשמוח בסיום לימודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודת לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (ת"א) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עין חיים (האר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: [על פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד] - מעלת הלימוד בזוה"ק, שהלומד ממש נהנהג לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוהר שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקובל הקדוש רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של החיד"א בשם המקובל הרב אברהם גלאנטי זיע"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשכנא" (שבפרשת משפטים ד' קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתעטר" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרתיו בראש, ויושב בגוון, עכל"ק. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים - ספר שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות חברים מקשיבים לקולך השמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (ד' י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. וכזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מה שיהיה הוא - ראשי תבות משה - שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגא), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זיע"א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה [ולכל הפחות לימוד בקריאה זוה"ק], עם הארץ, ובגללו מתעכב הגאולה רח"ל. על כן כולנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלימוד הקדוש הזה. וכרוך ה' שזכינו בדרגו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משה ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים - על כן אחי! כל אחד יכלל בלימוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד הזוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שגרבנתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלה, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. פי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

תפלה לאחר קריאת הזוהר

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי פסיתך לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשויט ופורפירא עלאה ולארמון שעל מכוננו ישיב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וכראיו. ובזכות היותנו עסוקים בחכמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכנית עוינו במהרה בימינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויזרח עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד וישמו אחד, אמן נצח סלה ועד.

(נסח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

בְּנֵי חַיִּי וּמְזוּנֵי לְאוּ בְּזִכּוֹתָא תְּלִיא מְלִתָּא, אֶלְא
בְּמִזְלָא תְּלִיא מְלִתָּא, דְּחָסֵד אִיהוּ זְכוּתָא.

ה' זְעִירָא דְּמוֹת אָדָם, בְּהָ אֲשֶׁתְּלִים יְהו"ה,
וְהִיא מְלָכוּתָא קְדִישָׁא, אִיהִי מְצוּהָ, עֲשִׂית
פְּקוּדֵינִי, דְּאִיהִי שְׂרִיא בְּרַמ"ח אַבְרָהִים, וְתוֹרָה
וּמְצוּהָ עֲלֵיהּוּ אֲתָמֵר (דְּבָרִים כט כח) וְהַנְּגִלוֹת לָנוּ,
וּמְצוּהָ בְּלֹא דְחִילוֹ וּרְחִימוּ לָא יְכִילִת לְסַלְקָא
וְלְמִיקָם קָדָם י"ה.

אִיהוּ כְּלִילָא דְּכָלָא, וְעַל פְּלֹא אָדָם, יו"ד
ה"א וּא"ו ה"א, דָּא מְחַשְׁבָּה, דְּסָלִיק
פְּלֹא עַד אֵין סוּף, בְּמְלָכוּתָא אֲשֶׁתְּלִים פְּלֹא
עֵילָא וְתַתָּא.

וְאִיהוּ כְּלִילָא מְאַרְבַּע פְּרָשֵׁיין דְּקָרִיאַת שְׁמַע,
דְּאִינוּן רַמ"ח תִּיבִין עִם אֵל מְלַךְ נְאֻמִין,
וּבְגִין דְּלֹא יַעֲבֹדוּן הַפְּסָקָה תְּקִינוּ לְמַהֲדֵר
שְׁלִיחָא דְּצַבוּרָא י"י אֱלֹהֵיכֶם אָמֵת, וְכֵד
יִשְׂרָאֵל אֲמַרִין שְׁמַע, מְאַרִי חִיוּן שְׁמַטִין
גְּדַפְיֵיהוּ, בְּאֵן אֲתֵר, בְּכַנְפֵי מְצוּהָ דְּאֲתָמֵר
בְּהוּן (דְּבָרִים כב יב) עַל אַרְבַּע כְּנָפּוֹת פְּסוּתָךְ אֲשֶׁר
תִּכְסֶּה בָּהּ, דְּאִיהוּ כְּגוּוּנָא דְּמַעִיל הָאֲפוּד,
דְּפַעַמּוֹנִים וְרַמּוֹנִים אִינוּן לְקַבֵּל חֲלִיין וְקִשְׂרִין,
שׁוּלֵי הַמַּעִיל אִינוּן לְקַבֵּל כְּנָפֵי מְצוּהָ.

וְאִינוּן ה' קִשְׂרִין, לְקַבֵּל שְׁמַע יִשְׂרָאֵל י"י
אֱלֹהֵינוּ י"י (דְּבָרִים ו ד), דְּאִינוּן לְקַבֵּל ה'
נִימִין דְּכְנוּר דְּדוּד דְּהָיָה מְנַגֵּן מְאֵלִיו, י"ג
חֲלִיין כְּחֶשְׁבִין אַח"ד, דְּקָלָא דְּנְגוּנָא סְלָקָא
בְּאַחַד, וְדָא ח"י בֵּין חֲלִיין וְקִשְׂרִין, לְכָל סֵטֵר,
סְלָקִין ע"ב, וְדָא אִיהוּ וְהוּכֵן בְּחָסֵד
כְּס"א (ישעיה טז ה), חָסֵד ע"ב, כָּל מְאֵן
דְּאֲתַעֲטַף בְּעֵטוּפָא דְּמְצוּהָ, כְּאֵלוּ אֲתַקִּין
כְּרַסִּייהָ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאִינוּן
יֵאֵהוּדוּנָה"י, לְכָל חַד אַרְבַּע אַנְפִין וְאַרְבַּע
כְּסָא לְקוּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהֵם יֵאֵהוּדוּנָה"י, לְכָל אַחַד אַרְבַּע

וְהִיא כְּלוּלָה מֵהַפֵּל, וְעַל הַפֵּל
אָדָם, יו"ד ה"א וּא"ו ה"א, זו
מְחַשְׁבָּה, שְׁעוּלָה פְּלֵה עַד אֵין
סוּף, בְּמְלָכוּת נְשָׁלָם הַכֵּל, מְעֻלָּה
וּמְטָה.
וְהִיא כְּלוּלָה מְאַרְבַּע פְּרָשֵׁי
שְׁל קָרִיאַת שְׁמַע, שְׁהֵן מְאֵתִים
אַרְבַּעִים וּשְׁמוֹנֵה תְּבוּת עִם אֵל
מְלַךְ נְאֻמִין, וְכֵדִי שְׁלֹא יַעֲשׂוּ
הַפְּסָקָה, תְּקִינוּ שְׁיַחְזִיר הַשְּׁלִיחַ
צַבוּר יְהו"ה אֱלֹהֵיכֶם אָמֵת,
וְכַשִּׁישְׂרָאֵל אֲוֹמְרִים שְׁמַע, אֲדוּנֵי
הַחַיִּית שׁוּמְטוֹת כְּנָפֵיהֶם. בְּאִיזָה
מְקוּם? בְּכַנְפֵי מְצוּהָ, שְׁנֵאֲמַר
בְּהֵם עַל אַרְבַּע כְּנָפּוֹת פְּסוּתָךְ
אֲשֶׁר תִּכְסֶּה בָּהּ, שְׁהִיא כְּמוֹ
מַעִיל הָאֲפוּד, שְׁהַפְּעַמּוֹנִים
וְהַרְמּוֹנִים הֵם כְּנֶגֶד חֲלִיֹּת
וְקִשְׂרִים, שׁוּלֵי הַמַּעִיל הֵם כְּנֶגֶד
כְּנָפֵי מְצוּהָ.
וְהֵם חֲמִשָּׁה קִשְׂרִים, כְּנֶגֶד שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ יְהו"ה,
שְׁהֵם כְּנֶגֶד חֲמֵשׁ נִימִין שְׁל כְּנוּר
דְּוֹד שְׁהִיָּה מְנַגֵּן מְאֵלִיו. שְׁמוֹנֵה
עֲשָׂרָה חֲלִיֹּת כְּחֶשְׁבִין אַח"ד,
שְׁקוּל הַנְּגוּן עוֹלָה בְּאַחַד, וְזֵה
שְׁמוֹנֵה עֲשָׂרָה בֵּין חֲלִיֹּת
וְקִשְׂרִים לְכָל צֵד עוֹלִים שְׁבַעִים
וּשְׁתַּיִם, וְזֵהוּ וְהוּכֵן בְּחָסֵד כְּס"א,
חָסֵד ע"ב, כָּל מִי שְׁמַתְעֲטַף
בְּעֵטוּף שְׁל מְצוּהָ כְּאֵלוּ תְּקֵן
פְּנִים וְאַרְבַּע כְּנָפִים, עוֹלִים ס"ד,

וּשְׁמוֹנָה אוֹתוֹת יֵאֱהוּדוֹנָה יי
עוֹלָם ע"ב, וְכִנְפֵי מִצּוּחַ
מְלַמְדִים סוד, שֶׁהֵם ח' חוּטִים
לְכָל צַד, כְּנֶגֶד אַרְבַּע פְּנִים
וְאַרְבַּע כְּנָפִים שֶׁל כָּל חֵיה, וְכִּי
וּבְחֻשְׁבוֹן קֶטֶן שֶׁל חֲנוּךְ, א"ז
הוּא שְׁד"י, אֲזִי יִשִּׁיר בְּכָל מְקוֹם.
וְאָמְרוּ בְּעֵלֵי הַמְּשֻׁנָה, כָּל מִי
שֶׁפּוֹחַח, לֹא יִפְחַח מִשְׁבַּע, וְכָל
מִי שֶׁמוֹסִיף, אֶל יוֹסִיף עַל שְׁלֹשׁ
עֶשְׂרֵה, וְהֵם שְׁבַע כְּנֶגֶד שְׁבַע
יְמֵי בְּרֵאשִׁית, שְׁרוּמְזִים לְשְׁבַע
שְׁמוֹת אֲבֹתֵינוּ וְכו', וְעַלֵּיהֶם
נֹאמַר שְׁרָפִים עֹמְדִים מִמַּעַל לֹו
שֵׁשׁ כְּנָפִים שֵׁשׁ כְּנָפִים לְאַחַד,
שֶׁבָּהֶן פּוֹרַחַת הַתְּפִלָּה לְמַעַל,
וְהֵם שֵׁם מ"ב, כְּנֶגֶד מ"ב
אֲזָכוֹרוֹת שֶׁהֵם בְּתַפְלִין שֶׁל יָד
וְתַפְלִין שֶׁל רֵאשׁ, וְעַלֵּיהֶם נֹאמַר
וְרֵאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שֵׁם
יְהו"ה וְכו'.

וְאוֹתָם תְּכַשִּׁיטֵי הַפְּלָה, תַּפְלִין
שֶׁל רֵאשׁ עֲטֹרַת זָהָב בְּרֵאשׁ
הַפְּלָה, וְתַפְלִין שֶׁל יָד טַבַּעַת
הַזְּרוּעַ, הָרִי פְלָה מְתַקְנַת
בְּתַכְשִׁיטִים שְׁלָה, צְרִיף לְקֵרָא
לְחַתֵּן שְׁלָה, זֶהוּ שְׁכַתוּב שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל, וְהָרִי הֵם בְּחַפָּה, צְרִיכִים
הָעַם הַקְּדוֹשׁ לְעַמֵּד בְּעַמִּידָה
בְּפִנְיֵיהֶם, עִם חֲזוֹן, לְבָרְכֶם בְּשְׁבַע
בְּרִכוֹת וְלִקְדֹשׁ אֶת הַחֲתָן עִם
הַפְּלָה בְּרֵאשׁוֹנָה בְּקַדוּשֵׁן,
וּבְעַמֵּדֶם הָעַם הַקְּדוֹשׁ וְהַחֲזוֹן
לְבָרֶךְ אוֹתָם, הַחִיּוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת
שֶׁהֵיוּ מְנַגְּנוֹת בְּכִנְפֵיהֶם, תַּרְפִּינָה
כְּנַפֵּיהֶן.

שֶׁל תַּפְלִין זֶה הָאֵם הַעֲלוֹנָה,
עַלֵּיהָ נֹאמַר וְרֵאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ
כִּי שֵׁם יְהו"ה נִקְרָא עֲלֶיהָ וְרֵאוּ
מִמֶּנּוּ. שֵׁי"ן עוֹלָה אוֹתוֹתֵינוּ
ש"ס, ה' שֶׁל יָד פְּהָה - שְׁלֹשׁ
מֵאוֹת שְׁשִׁים וְחַמְשָׁה, וּמֵאוֹתֵים
אַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנָה מִצּוֹת
בְּאַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת הַגָּה תְּרִי"ג, עַלֵּיהֶם

גְּדַפִּין סֶלְקִין ס"ד, וְתַמְנִיא אֲתוֹן יֵאֱהוּדוֹנָה יי,
סֶלְקִין ע"ב, וְכִנְפֵי מִצּוּחַ (דף כו ע"א) אֹלְפִין
רָזָא, דְּאִינוֹן ח' חוּטִין לְכָל סֵטֵר, לְקַבֵּל אַרְבַּע
אַנְפִין וְאַרְבַּע גְּדַפִּין דְּכָל חֵיה, וּבְחֻשְׁבֵּן זְעִיר
דְּחֲנוּךְ א"ז אִיהוּ שְׁד"י, אֲזִי יִשִּׁיר בְּכָל אֲתֵר,
וְאָמְרוּ מֵאִרֵי מַתְנִיתִין, כָּל מָאן דְּפָחִית לֹא
יִפְחַח מִשְׁבַּע, וְכָל מָאן דְּאוֹסִיף לֹא יוֹסִיף עַל
י"ג, וְאִינוֹן שְׁבַע לְקַבֵּל שְׁבַע יְמֵי בְּרֵאשִׁית,
דְּרַמִּיזִין לְשְׁבַע שְׁמֵהֶן אֲבֹתֵינוּ וְכו', וְעַלֵּיהֶו
אֲתַמַּר (ישעיהו ב) שְׁרָפִים עֹמְדִים מִמַּעַל לֹו שֵׁשׁ
כְּנָפִים שֵׁשׁ כְּנָפִים לְאַחַד, דְּבַהוֹן פְּרַחַת צְלוֹתָא
לְעִילָא, וְאִינוֹן תַּמְן מ"ב, לְקַבֵּל מ"ב אֲזָכוֹרוֹת
דְּאִינוֹן בְּתַפְלִין דִּיד וְתַפְלִין דְּרִישָׁא, וְעַלֵּיהֶו
אֲתַמַּר (דברים כח) וְרֵאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שֵׁם
יְי' וְכו'.

וְאִינוֹן תְּכַשִּׁיטִין דְּכָלָה, תַּפְלִין דְּרִישָׁא עֲטֹרַת
זָהָב בְּרִישָׁא דְּכָלָה, וְתַפְלִין דִּיד טַבַּעַת
דְּדְרוּעָא, הָא כְּלָה מִתְתַּקְנָא בְּתַכְשִׁיטִין דִּילָה,
צְרִיף לְקֵרָא לְחַתֵּן דִּילָה, הִדָּא הוּא דְכַתִּיב (שם)
שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, וְהָא אִינוֹן בְּחוּפָה, צְרִיכִין
עַמָּא קְדִישָׁא לְמִיקַם בְּעַמִּידָה קְדַמִּיהוֹן, עִם
חֲזוֹן, לְבָרְכָא לֹוּן בְּשְׁבַע בְּרִכָּאן, וְלִקְדֹשָׁא הַחֲתָן
לְכָלָה בְּקַדְמִיתָא בְּקַדוּשֵׁין, וּבְעַמֵּדֶם עַמָּא
קְדִישָׁא וְחֲזוֹן לְבָרְכָא לֹוּן, חִיוּן קְדִישֵׁין דִּיהוּ
מְנַגְּנִין בְּגַדְפִּיֵיהוּ תַּרְפִּינָה כְּנַפֵּיהֶן.

שֶׁל תַּפְלִין דָּא אִימָא עֲלָאָה, עֲלָה
אֲתַמַּר (שם כח) וְרֵאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי ש"ם
יְי' נִקְרָא עֲלֶיהָ וְרֵאוּ מִמֶּנּוּ, שֵׁי"ן סֶלִיק אֲתוּוֹי
ש"ס, ה' דִּיד פְּהָה שְׁס"ה, וְרַמ"ח פְּקוּדִין
דְּכְלִילָן בְּרַמ"ח תִּיבִין דְּקִרְיַת שְׁמַע בְּאַרְבַּע
פְּרָשִׁיּוֹן, הָא תְּרִי"ג, עַלֵּיהֶו אֲתַמַּר (שמות ג טו) זֶה
שְׁמִי לְעֹלָם וְזֶה זְכָרִי לְדֹר דֹּר, שְׁמ"י עִם י"ה
שְׁכֻלוֹת בְּמֵאוֹת אַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנָה תְּבוֹת שֶׁל קְרִיַת שְׁמַע

נֶאֱמַר זֶה שְׁמִי לְעֵלָם וְזֶה זְכוּרֵי
לְדֹר דֹּר. שְׁמִי עִם י"ה - שְׁס"ה,
זְכוּרֵי עִם ו"ה - רַמ"ח, וְהַפֶּל
תְּרִי"ג, הַתּוֹרָה הִיא שְׁמוֹ שֶׁל
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

וְעוֹד, צִיצִית הִיא כֶּסֶא, הַתְּפִלִּין
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹרֵד עַל
הַכֶּסֶא, שְׁקוֹרְאִים אוֹתוֹ בְּקִרְיַת
שְׁמַע, הֵרִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
יוֹשֵׁב עַל כֶּסֶא - צְרִיכִים לְעַמֵּד
בְּשִׁבְלוֹ בְּתַפְלַת עֲמִידָה, שְׁלֹשָׁה
חִלּוֹת שְׁלֹשָׁה בָּאִים עִם זְמִירוֹת
שִׁירוֹת וְתוֹשֵׁבָחוֹת.

בְּהוּא זְמַנָּא דְאִיהוּ עַל פְּרִסְיָה, מַה אֲמַרִין
א"ל מַלְךְ יוֹשֵׁב עַל כֶּסֶא רַחֲמִים
וּמְתַנְהֵג בְּחִסְדוֹת, הָאִי תְּקוּנָא אִיהוּ לְגַבֵּי
צְדִיקִים גְּמוּרִים, דְּמִתְקַנִּין פְּרִסְיָא לְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא בְּצִיצִית, וְנִחְתִּין לִיהַּ בְּתַפְלִין,
וְקִיַּמִּין קְדָמוּהִי בְּצִלוֹתָא, לְבִינוּנִים צִיצִית
וְתַפְלִין אֵינוֹן פְּשׁוּר לְעוֹל וְכַחֲמוֹר לְמִשְׁאוּי,
וּבְשִׁבְתָּ אֲתָמַר בְּהוּן (שְׁמוֹת כג יב) לְמַעַן יִנּוּחַ שׁוֹרֵךְ
וְחַמּוֹרֵךְ, לְרַשְׁעִים אֵינוֹן קְשׁוּרָא לְכָל מְקַטְרָגִין
דְּלָהוּן, דְּהֵכִי אֵינוֹן עֲשָׂרָה פְּתָרִין תְּתַאֲרִין, דְּהָא
דָּא לְקַבֵּל דָּא בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲבָל
פְּתָרִין תְּתַאֲרִין אֵינוֹן קְלִיפִין לְגַבֵּי פְּתָרִין עַלְאִין,
דְּמִתְלַבְּשִׁין בְּהוּן עֲשָׂר אַתּוּן בְּצִלוֹתָא, לְמַהוּי
כְּפוּיִין תְּחוֹתוּי פְּתָרִין תְּתַאֲרִין.

וּבְזַמְנָא דְּצְדִיקָא מְתַקְנִין בְּכַנְפֵי מְצוּהָ
וּבְתַפְלִין, אֲתַפְּיִין תְּחוֹתֵיהוּ פְּתָרִין
תְּתַאֲרִין, בְּהוּא זְמַנָּא יַעוּל מְלַכָּא בְּהִיכְלֵיהָ
דְּאִיהוּ אַדְנִי, פְּגוּוּנָא דָּא יֵאֵהֲדוּנָהּ", הָא
מְלַכָּא בְּהִיכְלֵיהָ, מָאן דְּבַעֵי לְמִשְׁאֵל שְׁאַלְתוּי
יַעוּל, וּבְגִין דָּא (תְּהִלִּים נא יז) אַדְנִי שְׁפְתֵי תַפְתַּח,
בְּתַלְתָּ קְדָמָאִין יְסֻדֵּר בְּרַשׁ שְׁבַחוּי, פְּעַבְדָּא
דְּמִסְדֵּר שְׁבַחוּי קְדָם רַבִּיהָ, דְּאֵלִין תַּלְתָּ פְּתַבִּין
כָּל זְכוּוּן, וְתַלְתָּ בְּתַרְאִין חֲתָמִין, וּבְגִין דָּא
צְרִיךְ בְּרַשׁ לְמַהוּי בְּהוּן פְּעַבְדָּא דְּמְקַבֵּל פְּרִס
כְּמוֹ עַבְדֵּי שְׁמִסְדֵּר אֶת שְׁבַחוֹ לְפָנֵי רַבּוֹ, שְׁשַׁלְשׁ אֵלָה כּוֹתְבִים כָּל הַזְּכוּיֹת, וְשַׁלְשׁ הָאֲחֵרוֹנוֹת

חותמים, ומשום זה צריך אדם להיות בהם כעבד שמקבל פרס מרבו והולך לו, ששם הוא בית קבול החותם של הקשר, והיא המלכות הקדושה.

באמצעות צריך לשאל, ששם ו' ו', אחד בעלי הפתיכה ואחד בעלי החתימה, והם ו' עליונה ו' תחתונה, כוללים שנים עשר פרקים. שלש הראשונות - הראש ושתי זרועות, שלש האחרונות - הגוף ושתי שוקים, הרי נפטר מן המלך. משום זה צריך לתת שלש פסיעות לאחור, וסוד הדבר - ויאסוף רגליו אל המטה.

מרביה והלך ליה, דתמן איהי בית קבול חותמא דקשורא ואיהי מלכותא קדישא.

באמצעות צריך למשאל, דתמן ו' ו', חד מארי פתיכה וחד מארי חתימה, ואינון ו' עלאה ו' תתאה, פלילין תרין עשר פרקין, תלת קדמאין רישא ותרין דרועין, תלת בתראין גופא ותרין שוקין, הא אתפטור ממלכא, בגין דא צריך למיהב תלת פסיען לאחורא, ורזא דמלה (בראשית מט לג) ויאסוף רגליו אל המטה.

תקונא חד סר

תקן אחד עשר

בראשית בר"א שי"ת, ומה הוא? ששה היכלות כנגד ששת ימי בראשית. אלהי"ם, האם העליונה עליהם, שהיא היכל השביעי, וכמו שהאם העליונה הוציאה שש, כך האם התחתונה הוציאה שש, ומה הם? את השמים ואת הארץ, והם ששה כלים, שנאמר בהם פי ששת ימים עשה יהו"ה את השמים ואת הארץ, וההיכלות התחתונים הם פלים להיכלות העליונים.

בראשית (דף כו ע"ב) בר"א שי"ת, ומאי ניהו. שית היכלין לקבל שית יומי בראשית, אלהי"ם אימא עלאה עלייהו, דאיהי היכלא שביעאה, וכמה דאימא עלאה אפיקת שית, הכי אימא תתאה אפיקת שית ומאי ניהו את השמים ואת הארץ, ואינון שית מאנין, דאתמר בהון (שמות כ יא) פי ששת ימים עשה יי' את השמים ואת הארץ, והיכלין תתאין אינון מאנין להיכלין עלאין.

ובשישראל היו מתפללים, כל ההיכלות הללו היו נפתחים אליהם, וכעת בגלות נאמר בהם כל השערים ננעלו, והשכינה מחוץ להיכלה, והקדוש ברוך הוא מחוץ להיכלו, והמלאכים הממנים על התפלות מחוץ להיכליהם. זהו שכתוב הן אראלם צעקו חצה, ואין לתפלות מקום להכנס, וזהו כל השערים ננעלו, אבל שערי דמעה לא ננעלו, ואין מי בו ותפתח ותראהו את הילד והנה

וכד ישראל הוּו מצלאן, פל היכלין אלין הוּו מתפתחן לגבייהו, וכען בגלותא אתמר בהון פל השערים ננעלו, ושכינתא לבר מהיכלה, וקודשא בריך הוא לבר מהיכליה, ומלאכיא דממנן על צלותין לבר מהיכליהון, הדא הוא דכתיב (ישעיה לג ז) הן אראלם צעקו חוצה, ולא אית לון לצלותין אתר לאעלא, ודא איהו פל השערים ננעלו, אבל שערי דמעה לא ננעלו, ולית מאן דאפתח לון לאלין שערים, עד דייתי מארי דדמעה, דאתמר ביה (שמות ב ו) ותפתח ותראהו את הילד והנה שיפתח את השערים הללו עד שיבא בעל הדמעה, שנאמר

נער בכה, ולית היכלא מתפתחא אלא ביה, ודא איהו ותפתח, ותפתח דאתפתח האי היכלא לגביה, במאי אתפתח ליה בדמעה, הדא הוא דכתיב והנה נער בכה, ומיד ותחמל עליו.

ועוד ותפתח, כד ישראל פתחין בתיובתא בבכיה, מיד ותחמל עליו, וזהו בכי יבאו, בזכות הבכיה שלו יתכנסו מן הגלות. שיש היכל של דמעה שאין לה רשות לפתח אלא בדמעה, ויש היכל הנגון שאין לה רשות לפתח אלא בנגון, ומשום זה דוד מתקרב לאותו היכל בנגון, וזהו שכתוב והיה פנגן המנגן. ויש היכל של אור שלא נפתח אלא לאדם שהיה מתעסק באור התורה.

ויש היכל של נבואה שלא נפתח אלא לאדם שהוא חכם גבור ועשיר, ויש היכל של יראה שנקרא היכל היראה, שלא נפתח אלא למי שיש בו יראה, ויש היכל של עניים שלא נפתח אלא לעניים שהיו מתעטפים לפני יהו"ה בתפלה, בעטוף של מצוה של ציצית ותפלין, ועליהם נאמר תפלה לעני כי יעטף.

ויש שער של צדיקים שלא נפתח אלא לצדיקים. זהו שכתוב זה השער ליהו"ה צדיקים יבאו בו, וזהו השער של צדיק ח"י העולמים, שנאמר בו ולא ראיתי צדיק נעזב וזרעו מבקש לחם, וכעת בגלות נאמר בו הצדיק אבד. מה זה אבד? אבד לגבירה, ונאמר בו ונהר יחרב ויבש, יחרב בבית ראשון, ויבש בבית שני. ומשום שאין לו משלו, העניים צועקים בח"י ברכות התפלה אל ח"י העולמים, והרי הסתלק משם הנביעה של כל הברכות ואין מי שיתן להם, והשערים האחרים סתומים, ושער הצדיק חרב

ועוד ותפתח, כד ישראל פתחין בתיובתא בבכיה, מיד ותחמל עליו, ודא איהו בכי יבאו (ירמיה לא ח). בזכות בכיה דיליה יתפנשון מן גלותא.

דאית היכלא דדמעה, דלית לה רשו למפתח אלא בדמעה, ואית היכלא דנגונא, דלית לה רשו למפתח אלא בנגונא, ובגין דא דוד מתקרב ליה הוא היכלא בנגונא, הדא הוא דכתיב (מלכים ב ג טו) והיה פנגן המנגן, ואית היכלא דנהורא, דלא מתפתחא אלא לבר נש דהוה מתעסק בנהורא דאורייתא.

ואית היכלא דנבואה, דלא מתפתחא אלא לבר נש דהוה חכם גבור ועשיר, ואית היכלא דיראה, דאתקרי היכל היראה, דלא מתפתחא אלא למאן דאית ביה דחילו, ואית היכלא דעניים, דלא מתפתחא אלא לעניים דהוו מתעטפים קדם יהו"ה בצלותא, בעטופא דמצוה דציצית ותפלין ועליהו אתמר (תהלים קב א) תפלה לעני כי יעטף.

ואית תרעא דצדיקיא, דלא מתפתחא אלא לצדיקיא, הדא הוא דכתיב (שם קיח ב) זה השער ליי' צדיקים יבאו בו, והאי איהו תרעא דצדיק ח"י עלמין, דאתמר ביה (שם לו כה) ולא ראיתי צדיק נעזב וזרעו מבקש לחם, וכען בגלותא אתמר ביה (ישעיה נז א) הצדיק אבד, מאי אבד, אבד למטרוניתא, ואתמר ביה (שם יט א) ונהר יחרב ויבש, יחרב בבית ראשון, ויבש

הנביעה של כל הברכות ואין מי שיתן להם, והשערים האחרים סתומים, ושער הצדיק חרב

ויבש, כמו שעני חרב ויבש, וסוד הדבר - יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה.

ואין שער פתוח אלא שער של דמעה, ומה היא בת עין? שדמעה יוצאת ממנה, ועליה נאמר שמרני פאישון בת עין, ובה והנה נער בכה, לקדוש ברוך הוא, שירחם עליה בגלות. זהו שכתוב אתה תקום תרחם ציון, משום שהיא לבת אש שנראתה למשה בסנה, שכתוב וירא מלאך יהוה אליו בלבת אש מתוך הסנה, היא ב"ת מן בראשית, וזה בראשית.

תקן שנים עשר

בראשית הוא מאמר ראשון של הכל, כלול מעשר אמירות, והיא ל"ב אלהיים של מעשה בראשית ומצד שמאל נתנה, שהיא גבורה, אש אדמה, ומשום זה בלבת אש, ומשה היה מצד הלוים מהצד שלו ממש, ולמה התגלה לו בסנה? להראות שהיתה בדחק בין הקוצים, ועם כל זה והסנה איננו אפל, בשביל השושנים, שהם בניה, שהם ישראל, שהיו עתידים להיות בגלות בין הערב רב שהם קוצים, וזהו הסוד פי אעשה כלה בכל הגוים אשר הדחתיך שמה, ואותך לא אעשה כלה.

הראה לו שכר הפלה, והיא לבת אש בין הקוצים, שהם הרשעים, כשהם דוחקים את השכינה ואת ישראל, השכר שלהם פלה, יוצאת השכינה הפלה מביניהם, ויבא החתן בשבילה, וזהו שכר

בבית שני, ובגין דלית ליה מדייליה, עניין צווחין ב"ח"י ברכאן דצלותא, לגבי ח"י עלמין, והא אסתלק מתמן נביעו דכל ברכאן, ולית מאן דיהיב לון, ותרעין אחרנין סתימין, ותרעא דצדיק חרבא ויבשה, כמה דעני חרב ויבש, ורזא דמלה (בראשית א ט) יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה.

ולית תרעא פתיחא אלא תרעא דדמעה, ומאי איהי בת עין, דדמעה מינה נפקא, ועלה אתמר (תהלים יז ח) שמרני פאישון בת עין, ובה והנה נער בכה (שמות ב ו), לגבי קודשא בריך הוא, דירחם עליה בגלותא, הדא הוא דכתיב (תהלים קב יד) אתה תקום תרחם ציון, בגין דאיהי לבת אש דאתחזייא למשה בסנה, דכתיב (שמות ג ב) וירא מלאך יי' אליו בלבת אש מתוך הסנה, איהי ב"ת מן בראשית, ודא בראשית.

תקונא תריסר

בראשית (דף כו ע"א) מאמר קדמאה דכלא, כלילא מעשר אמירן, ואיהי ל"ב אלהיים דעובדא דבראשית, ומסטרטא דשמאלא אתיהיבת, דאיהי גבורה אשא סומקא, ובגין דא בלבת אש (שמות ג ב), ומשה הוה מסטרטא דליואי מסטרטא דיליה ממש, ואמאי אתגליא ליה בסנה, לאחזאה דהות בדוחקא בין הקוצים, ועם כל דא והסנה איננו אפל, בגין שושנים דאינון בנהא, דאינון ישראל, דהוו עתידין למהוי בגלותא בין ערב רב דאינון קוצים, ודא איהו רזא (ירמיהו מו כח) פי אעשה כלה בכל הגוים אשר הדחתיך שמה, ואותך לא אעשה כלה.

אחוי ליה אגרא דכלה, דאיהי לבת אש בין הקוצים דאינון חיביא, פד דחקין לשכינתא וישראל, אגרא דלהון כלה, נפקא שכינתא כלה

הפלה - הדחוק, ויגאל אותם מן הגלות בשבילה, והדחוק של הגלות של הערב רב את ישראל, ממחר להם את הגאולה, והרפיון שלהם מעכב לישראל את הגאולה, בגלל זה נראה למשה בלבת אש מתוך הסנה, מתוך הקוצים.

בשהתקרב לשם לראות המעשה הזה, אמר לו הקדוש ברוך הוא אל תקרב הלום, של נעליך. כאן רמז שהתפשט מן הגוף שלו, שהיא נעל, לגוף אחר שהתלבש כשהתקרב, ויש מי שיאמר שהוא אשתו, והכל אמת, זה וזה.

וכן נראה לו שבית המקדש, שהוא בנין של אדם, שעתידי להתחבר, ויבנה פעם אחרת על יד הקדוש ברוך הוא, זהו שפתוב גדול יהיה פבוד הבית הזה האחרון מן הראשון, משום שנאמר בו ואני אהיה לה נאם יהוה חומת אש סביב, נאמר בבית המקדש בונה ירושלם יהוה.

ונאמר שם אצל אדם ויבן יהוה אלהים את הצלע אשר לקח מן האדם, זו חכמה, ויביאה אל האדם, זה עמוד האמצעי הדרגה של משה, והצלע הזו היא ודאי פלת משה, ועליה נאמר וירא אליו מלאך יהוה בלבת אש, שהיא בת יחידה שממנה יוצא אור התורה.

כמו זה נאמר ותפתח ותראהו את הילד, ותראהו זו השכינה, שהיה בוכה בשבילה, מיד ותחמל עליו, וזהו בכי יבאו ובתחנונים אוכילים. בתחנונים ודאי, לקים וברחמים גדולים אקבצך.

בזמן הזה כל החיות יתעוררו

מבינייהו, וייתי חתן בגינה, ודא איהו אגרא דכלה דוחקא, ויפרוק לון מן גלותא בגינה, ודוחקא דגלותא דערב רב לישראל ממחר לון פורקנא, ורפיון דילהון מעכב לון לישראל פורקנא, בגין דא אתחזי ליה למשה בלבת אש מתוך הסנה, מגו כובין.

כד אתקריב תמן למחזי עובדא דא, אמר ליה הקדוש ברוך הוא, אל תקרב הלום, של נעליך (שמות ג ה). הכא רמז דאתפשט מן גופא דיליה, דאיהו נעל, לגבי גופא אחרא דאתלבש כד אתקריב, ואית מאן דיימא דאיהו אתתיה, וכלא קשוט דא ודא.

וכן אחזי ליה דבי מקדשא דאיהו בנינא דבר נש דעתידי לאתחברא, ויתבני זמנא אחרא על ידא דקודשא בריך הוא, הדא הוא דכתיב גדול יהיה פבוד הבית הזה האחרון מן הראשון (תגי ב ט), בגין דאתמר בו (זכריה ב ט) ואני אהיה לה נאם יי חומת אש סביב, אתמר בבי מקדשא בונה ירושלם יי.

ואתמר התם לגבי אדם (בראשית ב כב) ויבן יי אלהים את הצלע אשר לקח מן האדם, דא חכמה, ויביאה אל האדם, דא עמודא דאמצעיתא, דרגא דמשה, והאי צלע איהו ודאי פלת משה, ועלה אתמר וירא אליו מלאך יי בלבת אש, דאיהו בת יחידה, דמנה נפיק נהורא דאורייתא.

בגוונא דא אתמר (שמות ב ו), ותפתח ותראהו את הילד, ותראהו דא שכינתא, דהוה בכי בגינה, מיד ותחמול עליו, ודא הוא בכי יבאו ובתחנונים אוכילים (ירמיהו לא ח), בתחנונים ודאי, לקיימא וברחמים גדולים אקבצך (ישעיהו

ג ד)

בהאי זמנא כל חיון יתערוך בקלא, ועופין

בְּקוֹל, וְהַעוֹפוֹת מְצַפְצְפִים
בְּשִׁיר, לְקַבֵּל אֶת הַבַּת בְּשִׂמְחָה
בְּגִיזוֹן, לְקַבֵּל קְדוּשֵׁי מִהַחֲתָן,
שֶׁהֵם קְדוּשׁ קְדוּשׁ קְדוּשׁ וְכוּ',
וְאֵין קְדוּשָׁה פְּחוּת מִעֲשָׂרָה,
וְהַקְדוּשֵׁינִי הֵם מֵצַד שֶׁל הַחֲכֵמָה
שֶׁהִיא י', קְדוּשׁ יִשְׂרָאֵל לִיהו"ה
רְאשִׁית תְּבוּאָתָהּ, רְאשִׁית וְדָאֵי,
וּמִתְבָּרְכִים בְּשֶׁבַע בְּרָכוֹת מֵצַד
הָאֵם הַעֲלִינָה שֶׁהִיא בְּרָכָה,
וְעֲלֶיהָ נֹאמֵר לְהַנִּיחַ בְּרָכָה אֶל
בֵּיתְךָ. וְשֶׁבַע בְּרָכוֹת הֵן -
בְּשִׁחְרִית שְׁתִּים לְפָנֶיהָ וְאַחַת
לְאַחֲרֶיהָ, וּבְעֶרְבִית שְׁתִּים לְפָנֶיהָ
שְׁתִּים לְאַחֲרֶיהָ, וְהֵם שֶׁבַע
סְפִירוֹת שְׁכּוֹלוֹת בְּחֶתֶן וְכוּלָּהּ,
וְהוּוּ שָׁמַע יִשְׂרָאֵל וְגוֹמֵר, הָרִי
כָּאֵן קְדוּשָׁה וּבְרָכָה וְיַחּוּד. בְּאוֹתוֹ
זְמַן מִתְעוֹרֵר דּוֹד בְּכִנּוּר שֶׁהוּא
מִנְגַן מֵאֲלִיו בַּעֲשָׂרָה מִיְּמֵי נְגוּנִים,
רְאשׁוֹן בְּאֲשְׁרֵי, וְזֶה בְּרֵאשִׁית.

תקון שלישה עשר

בְּרֵאשִׁית, שֵׁם אֲשֶׁר־י, וְהוּוּ
אֲשֶׁר־י אֵישׁ, וְהוּא אֵהִי"ה אֲשֶׁר
אֵהִי"ה, רֵאשׁ לְכָל הָרֵאשִׁים,
וְעֲלֶיהָ נֹאמֵר רֵאשׁ עֲלֶיךָ
כְּפָרְמֶל, וְזֶה תְּפִלִּין שֶׁל רֵאשׁ,
וְדִלַּת רֵאשׁ כְּאַרְגָּמָן זֶה תְּפִלִּין
שֶׁל יָד, וְכוּ מְשַׁבְּחִים אֶת הַבַּת
בְּאֲשְׁרֵי הַזֶּה. זֶהוּ שְׂכָתוֹב בְּאֲשְׁרֵי
כִּי אֲשֶׁרוֹנִי בְּנוֹת.

מִי זוֹכֵה לְהַכְּנִס שֵׁם? אֲשֶׁר לֹא
הֵלֶךְ בַּעֲצַת רְשָׁעִים, שֶׁהִיא עֲצָה
רָעָה מֵצַד שֶׁל עֵץ הַדַּעַת טוֹב
וְרַע, וּבְדֶרֶךְ חֲטָאִים לֹא עָמַד, מִי
זוֹ דֶרֶךְ חֲטָאִים? אוֹתָהּ שֶׁנֹּאמֵר
בָּהּ (מְשָׁלִי ל' כ) כִּן דֶּרֶךְ אִשָּׁה מְנַאֲפֶת
אֲכָלָה וּמְחַתָּה פִּיהָ וְגוֹמֵר.
וּבְמוֹשֵׁב לְצִים לֹא יֵשֵׁב, מִי זֶה
מוֹשֵׁב לְצִים? זוֹ לִילִית, אִמָּם שֶׁל
עֶרֶב רַב, שֶׁמְטַמְּאֵת כְּנֵדָה
בְּמוֹשְׁבָהּ, וְכֵן עֶרֶב רַב מְטַמְּאִים
בְּמוֹשְׁבָם אֶת הַצְּדִיקִים שְׁיוֹשְׁבִים
בִּינֵיהֶם כְּנֵדָה.

מְצַפְצְפִין בְּשִׁיר, לְקַבֵּל בְּחֵדָה בְּגוּנָא,
לְקַבֵּל קְדוּשֵׁי מִהַחֲתָן, דְּאֵינּוֹן קְדוּשׁ קְדוּשׁ
קְדוּשׁ וְכוּ' (שם ו א), וְלִית קְדוּשָׁה פְּחוּת
מִעֲשָׂרָה, וְקְדוּשֵׁי אֵינּוֹן מְסֻטְרָא דְּחֲכֵמָה
דְּאִיהוּ י', קְדוּשׁ יִשְׂרָאֵל לִי רְאשִׁית
תְּבוּאָתָהּ (יְרֵמִיָּהוּ ב א), רְאשִׁית וְדָאֵי, וּמִתְבָּרְכִין
בְּשֶׁבַע בְּרָכָאֵן מְסֻטְרָא דְּאֵימָא עֲלָאָה דְּאִיהִי
בְּרָכָה, וְעֲלָהּ אֲתַמֵּר (יְחֻזְקָאֵל מֵד ל) לְהַנִּיחַ בְּרָכָה
אֶל בֵּיתְךָ, וְשֶׁבַע בְּרָכָאֵן אֵינּוֹן, בְּשִׁחְרִית שְׁתִּים
לְפָנֶיהָ וְאַחַת לְאַחֲרֶיהָ, וּבְעֶרְבִית שְׁתִּים לְפָנֶיהָ
שְׁתִּים לְאַחֲרֶיהָ, וְאֵינּוֹן שֶׁבַע סְפִירוֹן דְּכִלְיָן
בְּחֶתֶן וְכוּלָּהּ, וְדָא אִיהוּ שְׁמַע יִשְׂרָאֵל וְגוֹמֵר,
הָא הֵכָא קְדוּשָׁה וּבְרָכָה וְיַחּוּד, בַּהּ הוּא זְמַנָּא
אֲתַעֵר דּוֹד בְּכִנּוּר דְּאִיהוּ מְנַגֵּן מֵאֲלִיו, בַּעֲשָׂרָה
מִיְּמֵי נְגוּנִין: קְדָמָאָה בְּאֲשְׁרֵי וְדָא בְּרֵאשִׁית.

תקונא תלמי

בְּרֵאשִׁית תְּמָן אֲשֶׁר־י, וְדָא אִיהוּ אֲשֶׁר־י
הָאֵישׁ, וְאִיהוּ אֵהִי"ה אֲשֶׁר אֵהִי"ה,
רֵישָׁא לְכָל (דף כו ע"ב) רֵישֵׁין, וְעֲלָהּ אֲתַמֵּר (שיר ז
ו) רֵאשׁ עֲלֶיךָ כְּפָרְמֶל וְדָא תְּפִלִּין דְּרֵישָׁא,
וְדִלַּת רֵאשׁ כְּאַרְגָּמָן דָּא תְּפִלִּין דִּיד, וּבִיָּה
מְשַׁבְּחִין לְבַת בַּהִי אֲשֶׁר־י, הַדָּא הוּא
דְּכְתִיב (בְּרֵאשִׁית ל יג) בְּאֲשְׁרֵי כִּי אֲשֶׁרוֹנִי בְּנוֹת.
מֵאֵן זְכִי לְאַעֲלָא תְּמָן, אֲשֶׁר לֹא הֵלֶךְ בַּעֲצַת
רְשָׁעִים (תְּהִלִּים א), דְּאִיהִי עֲצָה בִישָׁא
מְסֻטְרָא דְּעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, וּבְדֶרֶךְ חֲטָאִים
לֹא עָמַד, מֵאֵן דֶּרֶךְ חֲטָאִים הִיא דְּאֲתַמֵּר
בָּהּ (מְשָׁלִי ל' כ) כִּן דֶּרֶךְ אִשָּׁה מְנַאֲפֶת, אֲכָלָה
וּמְחַתָּה פִּיהָ וְגוֹמֵר, וּבְמוֹשֵׁב לְצִים לֹא יֵשֵׁב,
מֵאֵן מוֹשֵׁב לְצִים, דָּא לִילִית אִימָן דְּעֶרֶב רַב,
דְּאִיהִי מְטַמְּאָה כְּנֵדָה בְּמוֹשְׁבָהּ, וְכֵן עֶרֶב רַב
מְטַמְּאִין בְּמוֹשְׁבָם לְצְדִיקָיָא דִּיתְבִּין בִּינֵיהוּ
כְּנֵדָה.

ומי שדבק באשרי הזה, שהוא
כתר וראש של התורה, נאמר בו
והיה כעץ שתול על פלגי מים,
וזה עץ חיים, שנאמר בו ועלהו
לא יבול, וזה תקון ראשון.

השני בשיר זה חכמה, שר י'
ושלש יודיים הן י' י' י' והם
ראש וסוף ואמצע של האות י',
והם רמוזים בשם נסתר שהוא
יוד ה"י וא"ו ה"י. באלו השלש
שבח דוד המלך את בת המלך.
זהו שכתוב שיר למעלות, ל'
מעלות הן ודאי, אותן שלשים
דרגות שבהם הבת עולה לאב.
בחמשה נימין של פנור, שהם
חמש אזפרות שהזכיר חמש
פעמים יהו"ה במזמור הזה,
אחד - עזרי מעם יהו"ה, ב' -
יהו"ה שמרך, ג' - יהו"ה צלך,
ד' - יהו"ה ישמרך מפל רע, ה'
- יהו"ה ישמר צאתך ובוואך.
ובהם המלך אומר לפלה, צהלי
קולך בת גלים, בת עשרה
גלגלים, שעולה בהם יוד ה"א
וא"ו ה"א בעשרה מיני נגונים.
ובארבע חיות שעולה יהו"ה,
בשיר פשוט, כפול, משלש,
מרבע, שהוא יהו"ה, שקולו
עולה כגלי הים, וגלי הים
שלמעלה הם עשרה גלגלים,
ועליהם נאמר ידיו גלילי זהב
ממלאים בפרשיש, בשתי
זרועות הבת.

ובהם ששה פרקים, והם שש
דרגות של הפסא, שש מעלות
לפסא, וכשעולה בהם ו',
יתעוררו אליו לקבל אותו
השרפים בכנפיהם. זהו שכתוב
שרפים עומדים ממעל לו שש
כנפים וגומר, ומי שעולה על
כנפיהם ופורח בהם הוא ו',
כולל שש תבות היחוד של שמע

ומאן דאתדבק בהאי אשרי, דאיהו כתרא
ורישא דאורייתא, אתמר ביה (תהלים א)
והיה כעץ שתול על פלגי מים, ודא עץ
חיים, דאתמר ביה ועלהו לא יבול, והאי
תקונא קדמאה.

הננינא בשיר דא חכמה, שר י', ותלת יודיים
אנון י' י' י', ואינון רישא וסופא
ואמצעיתא דאת י', ואינון רמיזין בשמא סתים
דאיהו יוד ה"י וא"ו ה"י, באלין תלת שבח
דוד מלפא לברתא דמלפא, הדא הוא
דכתיב (תהלים קכא א) שיר למעלות, ל'
אינון ודאי, אינון תלתין דרגין, דבהון ברתא
סלקא לגבי אבא.

בחמש נימין דכנור, דאינון חמש אזפרות
דאדפיר חמש זמנין יהו"ה בהאי
מזמור, חד עזרי מעם יי', ב' יי' שמרך, ג'
יי' צלך, ד' יי' ישמרך מפל רע, ה' יי' ישמר
צאתך ובוואך, ובהון מלפא אמר לגבי כלה,
צהלי קולך בת גלים (ישעיהו י ל), בת עשרה
גלגלים, דסליק בהון יוד ה"א וא"ו ה"א,
בעשרה מיני נגונין.

ובארבע חיון דסליק יהו"ה, בשיר פשוט,
כפול, משולש, מרובע, דאיהו
יהו"ה, דקולו סלקא כגלי ימא, וגלי ימא
דלעילא אינון עשרה גלגלין, ועליהו
אתמר (שיר ה יד) ידיו גלילי זהב ממלאים
בפרשיש, בתריין זרועין דברתא.

ובהון שית פרקין, ואינון שית דרגין דכרסיא,
שש מעלות לפסא, וכד סליק ו' בהון,
יתערונו לגביה לקבלא ליה שרפים בגדפייהו,
הדא הוא דכתיב (ישעיהו ב) שרפים עומדים
ממעל לו שש כנפים וגומר, ומאן דסליק על
גדפייהו ופרח בהון איהו ו', כליל שית תיבין דיחודא שמע ישראל,

ובגיניה אתמר (קהלת יב) כי עוף השמים וגומר. וכד סלקא ברפא סלקא בתרין דרועוי דאינון חסד וגבורה, דבהון שית פרקין דאיהו ו', ורזא דמלה שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני (שיר ב ו).

כד סלקא האי שיר, סלקא בשית תיבין דאינון שמע ישראל וגומר, וכד נחתא נחתא בשית, דאינון פרוף שם פבוד מלכותו לעולם ועד, ונגונא כד סליק סליק בשית, וכד מאיך מאיך בשית, ועלייהו אתמר (שם ה טו) שוקיו עמודי שש.

ועשרה גלגלין אינון י', דאינון לקבל עשר אצבעאן דבטשין בנגונא, חמש בחמש, ואינון ה"ה, דסלקין בי' בשית דרגין דאיהו ו', ביה סלקין ונחתין, ואיהו פגוונא דסלם, דאתמר ביה (בראשית כח יב) והנה סלם מצב ארצה וגומר, והנה מלאכי אלהים עלים וירדים בו, והכל יהוה, יו"ד ה"א וא"ו ה"א, י"ד, ודוד מנגן ביד, ו' הוא גוף, כנפיו ה"ה, ראשו י', בו עולה קול הנגון.

ועוד ו' היא מנורה, שלשה קני מנורה מצדה האחת וגומר, ו' מנורה באמצע, נר על ראשו י', כששורה באות ו' נעשה ז', וסוד הדבר - יאירו שבעת הנרות. כנגד המנורה שהיא ו', וששה קני המנורה שהם ה' ה', שש ווי"ן, וסוד הדבר - שבעה ושבעה מוצקות, עד שעולים לי"ד, שהוא יהו"ה, יו"ד ה"א וא"ו ה"א, וזהו ודוד מנגן ביד, י"ד כנגד י"ד, ועולה ה' באות ו', ואתר כף עולה ו' בי' שש פעמים עשר, עד שעולה לששים, והם אותיות הדבקות בקריאת שמע, שפשבילם נאמר

הנרות (במדבר ח ב). דקבר מנרתא דאיהו ו', ושית קני מנרתא דאינון ה' ה', שית ווי"ן, ורזא דמלה שבעה ושבעה מוצקות (זכריה ד ב), עד דסלקין לי"ד, דאיהו יהו"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א, ודא איהו ודוד מנגן ביד, י"ד לקבל י"ד, וסלקא ה' באות ו', ולבתר סליק ו' בי', שית זמנין עשר, עד דסליק לשתין, ואינון אתוון

הדבקות בקריאת שמע,

כָּל הַמְּשִׁים רִיחַ בֵּין הַדְּבָקִים
מְצַנְנִים לוֹ גֵיהֶנֶם, וְשִׁלְמָה אָמַר
עֲלֵיהֶם, הִנֵּה מִטָּתוֹ שֶׁלְשִׁלְמָה
שְׂשִׁים גְּבוּרִים סָבִיב לָהּ, וְהֵם
שׁוֹמְרִים [ס"א נוטלים] אֶת מִטָּתוֹ,
וּכְנָגְדָם שְׂשִׁים הֵמָּה מַלְכוּת, אֵלּוּ
זְכָרִים - וְאֵלּוּ נְקֻבוֹת, אֵלּוּ שֶׁל
קְרִיאַת שְׁמַע שֶׁתִּקֵּן מִשָּׁה -
זְכָרִים, אֵלּוּ שֶׁל שְׁלֹמֶה - נְקֻבוֹת,
וְאֵלּוּ בֵּית קְבוּל לְאֵלֶּהָ, הַדְּרָגוֹת
שֶׁל שְׁלֹמֶה הֵן בֵּית קְבוּל לְדְרָגוֹת
שֶׁל מִשָּׁה, וְכִשְׁמַתְחַבְּרִים הַכֹּל
כְּאֶחָד, שְׁלֹמֶה מִתְהַפֵּף לְמִשָּׁה.
בְּתַקְוָנִים שֶׁל אַרְבַּע הָאוֹתִיּוֹת
נִחְקֵן הַשִּׁיר, וְעֲלִיָּהֶן נֹאמֵר וְהִנֵּה
מְלֹאכֵי אֱלֹהִים וְגוֹמֵר, עֲלִים -
שְׂתִים, וְהֵן י"ה, וִירָדִים - שְׂתִים,
וְהֵן ו"ה, וְכֵן גְּלַגְלֵי הַיָּם עוֹלִים
בְּעֶשֶׂר, וְהֵן יו"ד ה"א וְא"ו ה"א,
וְאַרְבַּע חֵיוֹת, כְּשַׁעוֹלָה הַבַּת
בְּשִׁיר, הַנְּשֵׁר נוֹטֵל י' בְּפָה וְעַל
רֹאשָׁה, ו' בְּגוּף, ה"ה בְּכַנְפֶיהָ,
אָדָם יו"ד ה"א וְא"ו ה"א רוֹכֵב
עַל הַכֹּל. וְדַמוֹת פְּנֵיהֶם פְּנֵי אָדָם,
זֶה עוֹלָה עַל הַכֹּל, וּפְנֵי אַרְיָה אֵל
הַיָּמִין לְאַרְבַּעַתָּם, זֶה יְהו"ה,
וּפְנֵי שׁוֹר וּפְנֵי נֶשֶׁר, הֵם מְרַכְּבָה
לְשֵׁם שֶׁל יְהו"ה, וְאָדָם עַל הַכֹּל.
בְּזִמְנָן שְׁהִיא עוֹלָה בְּכֹל הַתְּקוּנִים
הַלְלוּ, הוּא מְשַׁבַּח אוֹתָהּ. זְהוּ
שְׁפָתוֹב כְּחוּט הַשְּׁנֵי שְׁפָתוֹתֶיךָ
וּמִדְּבַרְךָ נֶאֱוָה. הֲרִי שְׁנֵי מִינֵי
נְגוּנִים שְׁשַׁבַּח דְּוֵד הַמֶּלֶךְ -
בְּאַשְׁרֵי בְּשִׁיר.

שְׂרִישֵׁי בְּבִרְכָה, וְזוֹ הַשְּׂכִינָה
הַעֲלִינָה, וְעֲלִיָּהּ נֹאמֵר בְּרַכֵּי
נַפְשִׁי אֶת יְהו"ה, מִזֹּו נִתְּנָה
בְּאָדָם נְשִׁמַת חַיִּים שְׁנֹאמֵר בָּהּ
חֲמִשָּׁה תְּקוּנִים. מֵהַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא זֵן אֶת כָּל הָעוֹלָם, כִּף
הַנְּשִׁמָה זָנָה אֶת כָּל הַגּוּף. מֵהַ
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹאֶה וְאֵינוֹ

דְּבַגְיָנִיּהוּ אֶתְמַר כָּל הַמְּשִׁים רִיחַ בֵּין הַדְּבָקִים
מְצַנְנִים (דף כח ע"א) לִיָּה גֵיהֶנֶם, וְשִׁלְמָה עֲלִיָּהוּ
אָמַר (שיר ג ז) הִנֵּה מִטָּתוֹ שֶׁלְשִׁלְמָה שְׂשִׁים
גְּבוּרִים סָבִיב לָהּ, וְאֵינוֹן נְטָרִין (ג"א
נְטָרִין) עֲרִסְיָהּ, וְלִקְבִלְיָהּ (שם ו ח) שְׂשִׁים הֵמָּה
מַלְכוּת, אֵלּוּ דְכוּרִין, וְאֵלּוּ נְקֻבִין, אֵלּוּ
דְקְרִיאַת שְׁמַע דְּתִקֵּין מִשָּׁה דְכוּרִין, אֵלּוּ
דְשִׁלְמָה נְקֻבִין, וְאֵלּוּ בֵּית קְבוּל לְאֵלֶּיךָ, דְרָגִין
דְשִׁלְמָה אֵינוֹן בֵּית קְבוּל לְדְרָגִין דְּמִשָּׁה, וְכֵד
מִתְחַבְּרֵן כֹּלָא כְּאֶחָד, שְׁלֹמֶה אֶתְהַפֵּף
לְמִשָּׁה.

בְּתִיקוּנֵין דְאַרְבַּע אֶתְוִן אֶתְקֵן שִׁיר, וְעֲלִיָּהוּ
אֶתְמַר וְהִנֵּה מְלֹאכֵי אֱלֹהִים וְגוֹמֵר,
סְלָקִין תְּרִין וְאֵינוֹן י"ה, וְנִחְתִּין תְּרִין וְאֵינוֹן
ו"ה, וְכֵן גְּלַגְלֵי יָמָא סְלָקִין בְּעֶשֶׂר, וְאֵינוֹן יו"ד
ה"א וְא"ו ה"א, וְאַרְבַּע חֵיוֹן, כֵּד סְלָקָא בְּרִתָּא
בְּשִׁיר, נְשָׂרָא נְטִיל י' בְּפּוּמָא וְעַל רִישָׁהָ, ו'
בְּגוּפָא, ה"ה בְּגַדְפָּהָ, אָדָם יו"ד ה"א וְא"ו
ה"א רְכִיב עַל כֹּלָא, וְדַמוֹת פְּנֵיהֶם פְּנֵי אָדָם,
דָּא סְלִיק עַל כֹּלָא, וּפְנֵי אַרְיָה אֵל הַיָּמִין
לְאַרְבַּעַתָּם דָּא יְהו"ה, וּפְנֵי שׁוֹר, וּפְנֵי נֶשֶׁר,
אֵינוֹן מְרַכְּבָה לְשִׁמָּא דִּיהו"ה, וְאָדָם עַל כֹּלָא.
בְּזִמְנָא דְאֵיְהִי סְלָקָא בְּכֹל אֵלּוּן תְּקוּנֵין, אֵיְהִי
מְשַׁבַּח לָהּ, הֲדָא הוּא דְכָתִיב (שם ד
א) כְּחוּט הַשְּׁנֵי שְׁפָתוֹתֶיךָ וּמִדְּבַרְךָ נֶאֱוָה, הָא
תְּרִין מִינֵי נְגוּנֵין דְשַׁבַּח דְּוֵד מְלֹכָא, בְּאַשְׁרֵי
בְּשִׁיר.

הַלְלוּתָא בְּבִרְכָה וְדָא שְׂכִינְתָא עֲלָאָה, וְעֲלָהּ
אֶתְמַר (תהלים קג א) בְּרַכֵּי נַפְשִׁי אֶת יי',
מֵהֵאֵי אֶתִּיְהִיבַת בְּבֵר נֶשׁ נְשִׁמַת חַיִּים, דְּאֶתְמַר
בָּהּ חֲמִשָּׁה תְּקוּנֵין, מֵהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא זֵן
כָּל עֲלֹמָא, הֲכִי נְשִׁמַתָּא זָנָה כָּל גּוּפָא, מֵהַ
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹאֶה וְאֵינוֹ נִרְאֶה, הֲכִי נְשִׁמַתָּא רוֹאֶה וְאֵינָה נִרְאִית,

נראה, כִּף הַנְּשֻׁמָה רוֹאֵה וְאִינֶה נִרְאִית. מֵה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹשֵׁב בְּחֲדָרֵי חֲדָרִים, כִּף הַנְּשֻׁמָה יוֹשֵׁב בְּחֲדָרֵי חֲדָרִים. מֵה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְלֹא כָּל הָעוֹלָם, כִּף הַנְּשֻׁמָה אֵת הַגּוֹף, מֵה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא דֵּן אֵת כָּל הַגּוֹף. מֵה הַנְּשֻׁמָה מְלֹא אֵת דֵּן אֵת כָּל הָעוֹלָם, כִּף הַנְּשֻׁמָה דִּנְה אֵת הַגּוֹף. וְסוּד הַנְּשֻׁמָה שְׁהִיא שׁוֹה לְקֹדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא, זוּ בִּינָה, מ"י, וְעֲלִיָּה נֹאמֵר וְאֵל מִי תְדַמְיוּנִי וְאִשׁוּה, אֵל מ"י וְדֹאֵי, וְהִרִי פִרְשׁוּהוּ בְּעֲלֵי הַמְּשֻׁנָה חֲמֻשָּׁה דְּבָרִים אֵלוּ, חֲמֻשָּׁה וְדֹאֵי, מְשׁוּם שְׁהֵם מְצַד ה' הַעֲלִינָה.

וְהֵם כָּלֵם תְּקוּנִים בְּלֵב, כְּמוֹ שֶׁבְּאֵרוּהוּ בְּעֲלֵי הַמְּשֻׁנָה, הֵלֵב מְבִינ, הֵלֵב רוֹאֵה, הֵלֵב שׁוֹמֵעַ - הִרִי שְׁלֹשׁ. ה' הִיא חֲמֻשׁ, הֵבֵל וְרוּחַ הַפֶּה שְׁעוֹלָה בּוֹ קוֹל וְאִמְרָה וְדְבוּר, זֶה ו', עוֹרְקֵי הֵלֵב הֵם כְּמוֹ חֲזִילִים אַחַר מְלָפֵם, וְסוּד הַדְּבָר - אֵל אֲשֶׁר יִהְיֶה שְׁמָה הַרוּחַ לִלְכַת יִלְכוּ, כִּף מִתְנַהֲגִים עוֹרְקֵי הֵלֵב אֵל הַרוּחַ, הִרִי לֶךְ רוּחַ בְּלֵב, שְׁיֹצֵא מֵאֲזֵן שְׁמֵאל שֶׁל הֵלֵב, וְהִיא הִיתָה הַרוּחַ הַצְּפוֹנִית שֶׁהִפְתָּה בְּכַנּוֹר דָּוִד, וּבְרוּחַ הַזֶּה הִיא מְכָה בְּחֲמֻשַׁת הַנִּימִים שֶׁל הַכַּנּוֹר, שְׁהֵם חֲמֻשׁ פְּנֵפִי רֵאָה, וּבִקְנָה עוֹלָה הַקּוֹל לְלֵב, וְהִיא אֵשׁ אוֹכְלָת, מֵאֲזֵן יְמִין שֶׁל הֵלֵב שְׁהִיא כְּפִי כְּבוֹד, וּמִמֶּנּוּ יוֹצֵא הַדְּבוּר, זֶהוּ שְׁפָתוֹב הֵלֵב כֹּה דְבָרֵי כְּאֵשׁ, וְאֵם לֹא פְּנֵפִי הִרְאָה שְׁנוֹשְׁבוֹת עַל הֵלֵב, הִיָּה שׁוֹרֵף כָּל הַגּוֹף. הַמְּחַשְׁבָה בְּלֵב, וְזֶה י', שְׁה' ה' הֵם אִמְרָה וְדְבוּר, ו' קוֹל כּוֹלֵל הַכֹּל.

רְבִיעִי בְּמִזְמוֹר, וְזֶהוּ הוּא זְרוּעַ יְמִין. זֶהוּ שְׁפָתוֹב מִזְמוֹר שִׁירוֹ נֹאמֵר הוֹשִׁיעָה יְמִינֶךָ, וְהוּא בְּגִלוֹת

מֵה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹשֵׁב בְּחֲדָרֵי חֲדָרִים, הִכִּי נִשְׁמָתָא יוֹשֵׁבַת בְּחֲדָרֵי חֲדָרִים, מֵה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְלֹא כָּל הָעוֹלָם הִכִּי נִשְׁמָתָא מְלֹאָה אֵת כָּל הַגּוֹף, מֵה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא דֵּן אֵת כָּל הָעוֹלָם, הִכִּי נִשְׁמָתָא דִּנְה אֵת גּוֹפָא, וְרִזָּא דְנִשְׁמָתָא דְאִיהִי שׁוֹה לְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, דָּא בִּינָה, מ"י, וְעֲלִיָּה אֲתִמֵּר (ישעיה מ כה) וְאֵל מִי תְדַמְיוּנִי וְאִשׁוּה, אֵל מִי וְדֹאֵי, וְהִיא אוֹקְמוּהוּ מֵאֵרִי מִתְנִיתִין, חֲמֻשָּׁה דְּבָרִים אֵלִין, חֲמֻשָּׁה וְדֹאֵי, בְּגִין דְּאִינוּן מְסֻטְרָא דְה' עֲלָאָה.

וְאִינוּן כְּלָהוּ תְקוּנִין בְּלֵב, כְּמָה דְאוֹקְמוּהוּ מֵאֵרִי מִתְנִיתִין הֵלֵב מְבִינ, הֵלֵב רוֹאֵה, הֵלֵב שׁוֹמֵעַ, הֵא תִלְת, ה' אִיהִי חֲמֻשׁ, וְרוּחָא דְפוּמָא דְסָלִיק בְּהָ קָלָא וְאִמְרָה וְדְבוּרָא דָּא ו', עֲרֻקִין דְלִבָּא אִינוּן כְּחִיילִין בְּתַר מְלַכְהוּן, וְרִזָּא דְמְלָה (יחזקאל א יב) אֵל אֲשֶׁר יִהְיֶה שְׁמָה הַרוּחַ לִלְכַת יִלְכוּ, הִכִּי מִתְנַהֲגִין עֲרֻקִין דְלִבָּא לְגַבֵּי רוּחָא הִרִי לֶךְ רוּחַ בְּלֵב, דְנִפְיֵק מֵאֲזֵן שְׁמֵאלָא דְלִבָּא, וְאִיהוּ הוּהוּ רוּחַ צְפוֹנִית דְבִטְשׁ בְּכַנּוֹר דְדָוִד, וּבְהֵאֵי רוּחָא הוּהוּ בִטְשׁ בְּחֲמֻשׁ נִימִין דְכַנּוֹר, דְאִינוּן חֲמֻשׁ פְּנֵפִי רֵיָּאָה, וּבִקְנָה סָלִיק קוֹל לְלִבָּא, וְאִיהוּ אֵשׁ אוֹכְלָא, מֵאוֹדְנָא יְמִינָא דְלִבָּא דְאִיהִי כְּפִי כְּבוֹד, וּמִנִּיהּ נִפְיֵק דְבוּר, הִדָּא הוּא דְכְתִיב (ירמיה כג כט) הֵלֵב כֹּה דְבָרֵי כְּאֵשׁ, וְאִי לֹא פְּנֵפִי רֵיָּאָה דְנִשְׁבִין עַל לִבָּא, הוּהוּ אוֹקִיד כָּל גּוֹפָא, מְחַשְׁבָה בְּלִבָּא וְדָא י', דֵּה' ה' אִנוּן אִמְרָה וְדְבוּרָא, ו' קָלָא כְּלִיל כְּלָא.

רְבִיעֵאָה בְּמִזְמוֹר, וְדָא הוּא דְרוּעָא יְמִינָא, הִדָּא הוּא דְכְתִיב (תהלים צח א) מִזְמוֹר שִׁירוֹ לַיְי שִׁיר חֲדָשׁ כִּי נִפְלְאוֹת עָשָׂה הוֹשִׁיעָה לּוֹ יְמִינוֹ, וְעֲלִיָּה אֲתִמֵּר (שם טו) הוֹשִׁיעָה יְמִינֶךָ, לִיהוּ"ה שִׁיר חֲדָשׁ כִּי נִפְלְאוֹת עָשָׂה הוֹשִׁיעָה לּוֹ יְמִינוֹ, וְעֲלִיָּה

וְאִיהוּ בְּגִלוּתָא עִם שְׂכִינְתָא, וְאִיהוּ תַמִּיד לָהּ,
וְרָזָא דְמַלְּהָ (ישעיה נג א) וְזָרְעֵי יִי' עַל מִי נִגְלַתְהָ,
וְכִיָּה אֹמְרָא דְפּוֹרְקָנָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (שם
סב ח) נִשְׁבַּע יִי' בְּיַמִּינוּ וּבְזָרְעֵי עֵזוֹ, וְעוֹד (רות ג
ג) חֵי יִי' שְׂכָבִי עַד הַבֶּקֶר.

עִם הַשְּׂכִינָה, וְהוּא תוֹמֵךְ אוֹתָהּ,
וְסוּד הַדְּבָר - וְזָרְעֵי יְהוָה עַל מִי
נִגְלַתְהָ, וְכֹו שְׂבוּעַת הַגְּאֻלָּה. זְהוּ
שְׂכָתוּב נִשְׁבַּע יְהוָה בְּיַמִּינוּ
וּבְזָרְעֵי עֵזוֹ, וְעוֹד, חֵי יְהוָה
שְׂכָבִי עַד הַבֶּקֶר.

וְאִמְרֵי אֲתִקְרִי זָרְעֵי יִי', בְּגִין דְּכַף הַיָּד בִּיָּה
י', חֲמֵשׁ אֶצְבָּעָאן ה', קָנָה דִימִינָא
דְּאִיהוּ דְרוּעָא ו', פְּתַף בִּיָּה ה', וְדָא עֲמוּדָא
דְּאִמְצַעִיתָא דְאֲתִקְשֵׁר בְּיַמִּינָא, לְאֶקְמָא בִּיָּה
שְׂכִינְתָא בְּגִלוּתָא, וּמִשָּׁה דְאִיהוּ דִיּוֹקָנָא
דְּעֲמוּדָא דְאִמְצַעִיתָא, אֲתִמֵּר בִּיָּה (ישעיה סג
ב) מוֹלִיךְ לִימִין מִשָּׁה זָרְעֵי תְּפֹאֲרֹתוֹ, וְאִיהוּ
בּוֹקֵעַ מִיָּא דְאוּרִייתָא לְגַפֵּי זָרַע אֲבֵרָהֶם דְּאִיהוּ
יְמִינָא, לְמַהוּי לִיָּה שֵׁם עוֹלָם, (דף כח ע"ב)
וְאֲתִקְשֵׁר בְּה' דְּאֲבֵרָהֶם, דְּאִיהוּ חֲמֵשׁ חוּמְשֵׁי
תוֹרָה, וְכִּה אֲשַׁתְּלִים מִשָּׁה, וּמִיָּד דְּאֲשַׁתְּלִים
אֲתַגְּלִיא עֲלֵיהּ יְמִינָא, וְדָא הוּא (ישעיה נג א) וְזָרְעֵי
יִי' עַל מִי נִגְלַתְהָ.

וְלִמָּה נִקְרֵאת זָרְעֵי יְהוָה?
מִשׁוּם שְׂכָכְךָ הַיָּד בּוֹ י', חֲמֵשׁ
אֶצְבָּעוֹת ה', הַקָּנָה שֶׁל הַיָּמִין
שֶׁהוּא הַזָּרְעֵי, ו' הַפְּתָף, בּוֹ ה',
זֶה הַעֲמוּד הָאִמְצָעִי שֶׁנִּקְשֵׁר
בְּיַמִּין, לְהַקִּים בּוֹ שְׂכִינָה בְּגִלוּתָא,
וּמִשָּׁה שֶׁהוּא הַדְּמוּת שֶׁל הַעֲמוּד
הָאִמְצָעִי, נֹאמֵר בּוֹ (ישעיה סג)
מוֹלִיךְ לִימִין מִשָּׁה זָרְעֵי
תְּפֹאֲרֹתוֹ. וְהוּא בּוֹקֵעַ אֶת מִי
הַתּוֹרָה לְזַרַע אֲבֵרָהֶם, שֶׁהוּא
יָמִין, לְהִיּוֹת לוֹ שֵׁם עוֹלָם,
וְנִקְשֵׁר בְּה' שֶׁל אֲבֵרָהֶם, שֶׁהוּא
חֲמֵשׁ חוּמְשֵׁי תוֹרָה, וְכִּה
הַשְּׁתַלְּמֵם מִשָּׁה, וּמִיָּד כִּשְׁהַשְּׁתַלְּמֵם
נִגְלַתְהָ עֲלֵינוּ הַיָּמִין, וְזְהוּ זָרְעֵי
יְהוָה עַל מִי נִגְלַתְהָ.

חֲמֵשׁ אֶצְבָּעָא בְּנִגּוּן, בְּגִין דְּהָאִי נִיגוּן סָלִיק מִנִּיָּה
כְּמָה נְגִינּוֹת, עוֹלִימָן מִסְטָרָא
דְּשְׂמָאֲלָא, דְּמִתְמָן רוּחַ צְפוּן הוּא נִחְתָּא בְּכַנּוּר
דְּדוּד וְהוּא מְנַגֵּן מֵאֲלִיו, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (מלכים
ב ג טו) וְהָיָה כִּנְגֵן הַמְּנַגֵּן וְגוֹמֵר.

הַחֲמִישִׁי בְּנִגּוּן, מִשׁוּם שֶׁהַנְּגוּן
הַזֶּה עוֹלוֹת מִמֶּנּוּ כְּמָה נְגִינּוֹת,
עֲלֻמוֹת מִצַּד הַשְּׂמָאל, שְׂמִשְׁם
רוּחַ צְפוּן הַיָּתֵה יוֹרְדַת בְּכַנּוּר
דְּדוּד וְהָיָה מְנַגֵּן מֵאֲלִיו. זְהוּ
שְׂכָתוּב וְהָיָה כִּנְגֵן הַמְּנַגֵּן וְגוֹמֵר.
וּמִשְׁם יוֹצְאִים רְעָמִים. זְהוּ
שְׂכָתוּב וְרַעַם גְּבוּרוֹתָיו מִי
יִתְבוּנָן, וּמִשְׁם רַעַה הַתְּרַעְעָה
הָאֲרִץ בְּתְרוּעָה, מִצַּד שֶׁל מִטָּה
כְּלַפֵּי חֶסֶד, מוֹט הַתְּמוּטָטָה אֲרִץ
בְּתַקִּיעָה, פּוֹר הַתְּפוּרְרָה אֲרִץ
בְּשִׁבְרִים. בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁלֶשֶׁת
הָאֲבוֹת מִתְקַשְּׂרִים עִם גְּבוּרָה,
וְנִעְשִׂים בְּהַ תְּרוּעָה שְׂבָרִים
תַּקִּיעָה, וּבְהֶם רַעַה הַתְּרוּעָה
וְגוֹמֵר, וְזֶה יְהִיָּה בְּסוּף הַיָּמִים,
וְכָל הָאוֹתוֹת הַלְלוּ יְהוּ בְּאֲרִץ
יִשְׂרָאֵל, מִשׁוּם שְׂשֵׁם חֶבְרוֹן,
שְׂשֵׁם קְבוּרִים הָאֲבוֹת.

וּמִתְמָן רְעָמִין נִפְקִין, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (איוב
כו יד) וְרַעַם גְּבוּרוֹתָיו מִי יִתְבוּנָן,
וּמִתְמָן (ישעיה כד יט) רַעַה הַתְּרַעְעָה הָאֲרִץ
בְּתְרוּעָה, מִסְטָרָא דְמִטָּה כְּלַפֵּי חֶסֶד, מוֹט
הַתְּמוּטָטָה אֲרִץ בְּתַקִּיעָה, פּוֹר הַתְּפוּרְרָה אֲרִץ
בְּשִׁבְרִים, בְּהֵהוּא זְמַנָּא תִּלְתַּת אֲבָהֵן מִתְקַשְּׂרִין
בְּגְבוּרָה, וְאֲתַעְבִּידוּ בְּהַ תְּרוּעָה שְׂבָרִים תַּקִּיעָה,
וּבְהוּן רַעַה הַתְּרוּעָה וְגוֹמֵר, וְדָא יְהִיָּה כְּסוּף
יּוֹמִיא, וְכָל אֲתִין אֲלִין בְּאֲרַעָא דִישְׂרָאֵל יְהוּן,
בְּגִין דִּתְמָן חֶבְרוֹן דְּאֲבָהֵן תְּמָן קְבוּרִים.

הששי הללויה הללויה וזה
ה"ו, עליו נאמר ליל שמורים
הוא ליהו"ה, וזהו העמוד
האמצעי, וסוד הדבר - השמיעו
הללו, ואמרו הושע יהו"ה את
עמך את שארית ישראל, לקיים
את הפתוב כימי צאתך מארץ
מצרים אראנו נפלאות.

וסוד הדבר - מ"ה ש"היה ה"וא
ש"היה, ובו מ"מכון ש"בתו
ה"שגית, משום שהוא הדמות
של העמוד האמצעי. באותו זמן
מתקיים סוד המשנה שאמר,
אוכלין כל ארבע ותולין כל
חמש, שהינו האלף החמישי,
ושורפים בתחלת שש, שהוא
האלף הששי.

וכדי שלא יפרידו בין שש,
שהוא העמוד האמצעי, ובין
שבע, שהיא בת זוגו, צריך
לבער שאור וחמץ, שהם ערב
רב, שלא יראו בין שש, שהוא
ו', ובין שבע, שנאמר בה שבע
ביום הללתיך, משום שערב רב
הפרידו בין שש לשבע במתן
תורה, כמו שנאמר וירא העם פי
בשש משה, ופרשוהו בשש,
בשש השעות הללו עשו את
העגל, והפרידו בין ו"ה, שהם
שש לשבע, כך יפריד אותם
הקדוש ברוך הוא בין שש
לשבע.

שבגדרים היתה מצה פרוסה
לחם עני, עני ודאי, ובאותו זמן
תהיה שלמה, כמו שחברתה
שהיא מצה שלמה. זהו שפתוב
והיה אור הלבנה פאור החמה,
ולמה היתה מצה פרוסה? משום
שהסתלק ממנה ו', הרגל שלה,
להיות בו כמו מצוה, ומצה
פרוסה נשארה ד', ומשום זה
מצה פרוסה ד', מצה שלמה ה',

פרוסה ד', מצה שלימה ה', ובגין דא אמרין הלל גמור והלל שאינו

שתיחאה הללויה הללויה ודא ה"ו, עליה
אתמר (שמות יב מב) ליל שמורים הוא

ליי', ודא איהו עמודא דאמצעיתא, ורזא
דמלה (ירמיה לא ו) השמיעו הללו, ואמרו הושע
יי' את עמך את שארית ישראל, לקיים
קרא (מלכה ז טו) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו
נפלאות.

ורזא דמלה (קהלת א ט) מ"ה ש"היה ה"וא
ש"היה, וביה (תהלים לג יד) מ"מכון
ש"בתו ה"שגית, בגין דאיהו דיוקנא דעמודא
דאמצעיתא, בההוא זמנא אתקיים רזא
דמתניתין דאמר אוכלין כל ארבע, ותולין כל
חמש דהיינו אלף חמשה, ושורפין בתחלת
שש דאיהו אלף שתיחאה.

ובגין דלא יפרישו בין שש דאיהו עמודא
דאמצעיתא, ובין שבע דאיהו בת זוגיה,
צריך לבערא שאור וחמץ דאינון ערב רב,
דלא יתחזיין בין שש דאיהו ו', ובין שבע
דאתמר בה (שם קיט קסד) שבע ביום הללתיך, בגין
דערב רב אפרישו בין שש לשבע במתן תורה,
כמה דאת אמר (שמות לב א) וירא העם פי בשש
משה, ואוקמוהו בשש, באלין שית שעתין
עבדו ית עגלא, ואפרישו בין ו"ה דאינון שש
לשבע, הכי יפריש לון קודשא בריך הוא בין
שש לשבע.

דבגנייהו הות מצה פרוסה לחם עני עני
ודאי, ובההוא זמנא תהא שלימה
כגוונא דחברתה דאיהו מצה שלימה, הדא
הוא דכתיב (ישעיה ל כו) והיה אור הלבנה פאור
החמה, ואמאי הות מצה פרוסה, בגין
דאסתלק ממנה ו' רגל דילה למהוי ביה כמצוה,
ומצה פרוסה אשתארת ד', ובגין דא מצה
פרוסה ד', מצה שלימה ה', ובגין דא אמרין הלל גמור והלל שאינו

ומשום כף אומרים הלל גמור
והלל שאינו גמור בפסח, כנגד
מצה שלמה ומצה פרוסה.

ואומרים מרור, על שם ו'
שנפרד מה', וזה גרם לה'
שוים מרור את חיייהם, הוא מרור
והיא מרה. זהו שכתוב קראן לי
מרה כי המר שד"י לי, בעבודה
קשה בקשיה, בחמר, בקל
וחמר, בין אמות העולם.

וכי גרם זה? י' מן שד"י, הרשם
של הברית, שנתן משה בערב
רב, משום כף ירד משה
מדרגתו. זהו שכתוב לך רד כי
שחת עמך, עמך ולא עמי, ועל
ידו עתידה השכינה להתיחד עם
הקדוש ברוך הוא. משום שהוא
הפריד אותם, הוא צריך ליחד
אותם, לתקן במה שחטא. קמו
כל החברים ונשקו אותו,
ואמרו: אם לא באנו לעולם
אלא לשמע את זה - די.

השביעי בנצוח, שהוא נצח
ישראל, ועליו נאמר וגם נצח
ישראל לא ישקר, ועליו נאמר
למנצח על אילת השחר, למנצח
על השמינית. מי השמינית?
הוד, והוא נצח עליה.

השמיני בהודאה, ובו היה
משבח דוד הודו ליהו"ה, וזה
הוד ודאי, למנצח הודו, בהם
רמוזים נצח והוד, והם נסים,
וכו שבח משה אז, זהו שכתוב
אז ישיר משה, משום שהוא הוד
שנתן למשה, אז תקרא ויהו"ה
יענה, והוא שמונה ימי מילה,
ואחריו ברית שהוא יסוד צדיק
העולם, וכו התגלה י' של מילה,
עשירי לעשר ספירות, וההוד
הוא שמונה ימי החנוכה,
לארבעה ועשרים ימים, שהם
ברוך שם כבוד מלכותו לעולם

גמור בפסח, לקבל מצה שלימה ומצה
פרוסה.

ואמרין מרור, על שם ו' דאתפרש מן ה',
ודא גרים לון דוימררו את חיייהם,
איהו מרור ואיהי מרה, הדא הוא דכתיב (רות
א כ) קראן לי מרה פי המר שד"י לי, בעבודה
קשה בקשיא, בחמר בקל וחמר, בין אומין
דעלמא.

ומאן גרים דא, י' מן שד"י רשימו דברית,
דיהיב משה בערב רב, בגין דא נחית
משה מדרגיה, הדא הוא דכתיב (שמות לב ז) לך
רד כי שחת עמך, עמך ולא עמי, ועל ידיה
עתידה שכינתא ליחדא עם קודשא בריך הוא,
בגין דאיהו אפריש לון, צריך ליחדא לון,
לתקנא במה דחאב, קמו כלהו חבריא ונשקו
ליה, ואמרו אי לא אתינא לעלמא אלא
למשמע דא די.

שביעאה בנצוח דאיהו נצח ישראל, ועליה
אתמר (שמואל א טו כט) וגם נצח ישראל
לא ישקר, ועליה אתמר (תהלים כב א) למנצח על
אילת השחר, למנצח על השמינית (שם יב
א). מאן שמינית הוד, ואיהו נצח עליה.

תמינאה בהודאה, וביה הוה משבח דוד
הודו ליי', ודא הוד ודאי, למנצח
הודו, בהון רמיזין נצח והוד, ואינון נסין,
וביה שבח משה אז, הדא הוא דכתיב (שמות טו
א) אז ישיר משה, בגין דאיהו הוד דיהיב
למשה, (ישעיה נח ז) אז תקרא ויי' יענה, ואיהו
תמינא יומין דמילה, ובתריה ברית דאיהו יסוד
צדיקא דעלמא, וביה אתגליא י' (דף כט
ע"ב) דמילה, עשיראה לעשר ספירן, ואיהו
הוד תמינא יומי דחנוכה, לארבעה ועשרין
יומין, דאינון ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, ומיד דעלה זית טרף

ועד, ומיד שעלה זית טרף בפיה, שורה כ"ה על ישראל בכ"ה בכסלו, ואלו הם כ"ה אותיות היחוד, שהם שמע ישראל וגומר, וזה הוא חנופ"ה, חנ"ו כ"ה.

אבר בנצח נאמר ותנח התבה בחדש השביעי, משום שנצח בו רמוז נח צדיק, ובו והמים גברו מאד, כשלא שומרים ישראל ברית מילה, מתגברים אמות העולם, שהם המים הזידונים, וכששומרים אותו, נאמר בהם והמים היו הלוף וחסור, עד החדש העשירי, זה י' של מילה, שהיא מלכות, העשירית לעשר ספירות.

ויעקב באותה ירף נאמר בו, והוא צולע על ירכו, שפרחה ממנו י', ונשאר עקב, וסוד הדבר - הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב. כשנשלמה ספה בירף שלה, נאמר ביעקב ויבא יעקב שלם, ויעקב הוא ודאי דמותו של העמוד האמצעי מצד החיצוני, והרי משה היה שם, אלא מהצד שלפנים הוא היה, זה מהגורף - וזה מהנשמה, ומשום זה שתי הירכים של העמוד האמצעי שלם הם נצח והוד.

ומתי יהיה העמוד האמצעי שלם? כשמתחבר עם השכינה. זהו שכתוב ויעקב נסע סכתה ויבן לו בית. זהו שפתוב ויבן יהו"ה אלהי"ם את הצלע. באותו זמן שהתחבר עמה, ויבא יעקב שלם, באותו זמן תהיה הספה שלמה, כ"ו ה"ס, יאהדונה"י.

קם רבי אלעזר ואמר: אבא אבא, למה נאמר ביום הראשון של סכות, ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר, ויבא ליין הראשון פרי עץ הדר? אמר לו: בני, את כלי הקרב נוטלים

בפיה, שריא כ"ה על ישראל בכ"ה בכסלו, וליין אינון כ"ה אתון היחודא, דאינון שמע ישראל וגומר, ודא איהו חנופ"ה חנ"ו כ"ה.

אבר נצח אתמר ביה (בראשית ח ד) ותנח התיבה בחדש השביעי, בגין הנצח ביה רמז נח צדיק, וביה והמים גברו מאד (שם ז ט), כד לא נטרין ישראל ברית מילה מתגברין אומין דעלמא דאינון המים הזדונים, וכד נטרין ליה אתמר בהון (שם ח ה) והמים היו הלוף וחסור, עד החדש העשירי דא י' המילה, דאיהי מלכות, עשיראה לעשר ספירן.

ויעקב בההיא ירכא אתמר ביה (שם לב לב) והוא צולע על ירכו, דפרח מניה י', ואשתאר עקב, ורזא דמלה הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב (שם ג טו), כד אשתלימת סופה בירף דילה, אתמר ביעקב (שם לג יח) ויבא יעקב שלם, ויעקב ודאי איהו דיוקנא דעמודא דאמצעייתא מסטרא דלבר, והא משה תמן הוה, אלא מסטרא דלגאו הוה, דא מגופא, ודא מנשמתא, ובגין דא תרין ירכין דעמודא דאמצעייתא שלים אינון נצח והוד.

ומתי יהיה עמודא דאמצעייתא שלים, כד אתחבר בשכינתא, הדא הוא דכתיב (שם יז) ויעקב נסע סכתה ויבן לו בית, הדא הוא דכתיב (שם ב כב) ויבן יי' אלהי"ם את הצלע, בההוא זמנא דאתחבר עמה, ויבא יעקב שלם (שם לג יח), בההוא זמנא תהא סופה שלימתא, כ"ו ה"ס, יאהדונה"י.

קם רבי אלעזר ואמר, אבא אבא, אמאי אתמר ביום הראשון פרי עץ הדר (ויקרא כג ג), אמר ליה ברי מאני קרבא בימינא נטלין לון, ובאלין הראשון פרי עץ הדר? אמר לו: בני, את כלי הקרב נוטלים

ישראל שמנצחים בדין. משל למלך שהיה לו דין וקרב עם שבעים אמות, ולא היו יודעים מי נצח בדין. ושואלים אותו, מי נצח בדין? אמר, תסתכלו באלו שרשומים עם כלי קרב בידיהם ותדעו מי נצח בדין. ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר, זה אתרוג, שהיא שכניה, הלב, שהוא העקר של כל האיברים של הגוף, שהם שלשה הדסים, ולולב, ושני בדי ערבה. הלב באמצע, והאיברים סביב לו. ומשום כך אתרוג זו שכניה, וכך פרשה בעלי המשנה, אם נטלה בוכנתו ואם עלה חזזית על רבו, פסול, משום שהוא דומה לשכניה, שנאמר בה כלה יפה רעייתי ומום אין בה.

בפת תמרים זה לולב, ועליו נאמר נפרצו עליו פסול, משום שזה הוא מקצץ בנטיעות, מי שמברך עליו ביום ראשון של ספות, משום שהוא קשור ויחוד של הכל, ח"י העולמים, שהוא כנגד שמונה עשרה חליות של השדרה, ומשום זה פרשוהו בעלי המשנה, לולב דומה לשדרה, וסוד הלולב - צדיק פתור יפוח, וזהו כי כל בשמים ובארץ, ותרגם אונקלוס שאחוז בשמים ובארץ.

וצריך לנענע שמונה עשר נענועים לששה צדדים, שהם חותם מזרח ביה"ו וכו', שש היות שיש בהם שמונה עשרה אותיות, וכלם רמוזים בספר יצירה בששה צדדים, וכך פרשוהו בעלי המשנה, מוליד ומביא למי שארבע רוחות העולם שלו, מעלה ומוריד למי ששמים וארץ שלו.

שרשה הדסים - גוף עם שתי זרועות, והם כנגד העין וכנפי

מאני קרבא אינון ישראל רשימין דנצחין דינא, מתל למלכא דהוה ליה דינא וקרבא בשבעין אומין, ולא הוו ידעין מאן נצח דינא, ושאלין ליה מאן נצח דינא אמר תסתכלון באלין דרשימין במאני קרבא בידיהו, ותנדעון מאן נצח דינא, ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר דא אתרוג, דאיהי שכנתא, לבא, דאיהו עקרא דכל אברין דגופא, דאינון תלת הדסים, ולולב ותרי בדי ערבה, לבא באמצעיתא, ואברין סחור סחור ליה, ובגין דא אתרוג דא שכנתא, והכי אוקמוה מארי מתניתין, אי נטלה בוכנתו, ואי עלה חזזית על רובו, פסול, בגין דאיהו דמי לשכנתא, דאתמר בה (שיר דז) כלה יפה רעייתי ומום אין בה.

בפת תמרים דא לולב, ועליה אתמר נפרצו עליו פסול, בגין דדא איהו מקצץ בנטיעות, מאן דמברך עלה ביומא קדמא דספות, בגין דאיהו קשורא ויחודא דכלא, ח"י עלמין, דאיהו לקבל ח"י חוללין דשדרה, ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין, לולב דומה לשדרה, ורזא דלולב צדיק פתור יפוח, ודא איהו (דה"א כט"א) פי כל בשמים ובארץ, ותרגם אונקלוס דאחיד בשמיא ובארעא.

וצריך לנענעא ח"י נענועין בשית סטרין, דאינון חותם מזרח ביה"ו וכו', שית הוי"ת דאית בהון תמני סרי אתון, וכלהו רמיזין בספר יצירה בשית סטרין, והכי אוקמוהו מארי מתניתין, מוליד ומביא למאן דארבע רוחות העולם דיליה, מעלה ומוריד למאן דשמיא וארעא דיליה.

תלת הדסין גוף ותרין זרועין, ואינון לקבל עינא וכנפי עינא, תרי בדי ערבות לקבל

הַעֵינַן, שְׁנֵי בְּדֵי עֲרֻבוֹת כְּנָגֵד שְׁתֵּי שְׁוֹקִים וּכְנָגֵד שְׁתֵּי שְׁפָתִים, וּכְשֶׁהֵם כָּלֶם אֲגִידָה אַחַת עִם לּוֹלֵב, שֶׁהוּא שְׁדָרָה, מַה כְּתוּב? אֲמַרְתִּי אֶעֱלֶה בְּתִמְרֵי א' אֲתָרוּג, ע' עֲרֻבָה, ל' לּוֹלֵב, ה' הַדָּס. כָּלֶם נַעֲשִׂים כְּנָגֵד אֲרַבְּעַת מִיַּיִ הַמְרַפְכָּה, הַרוֹכֵב בָּהֶם הוּא יְהוּ"ה, וְצָרִיף לְסִדְרָ בָּהֶם בְּהַקְפָּה, כְּמוֹ הַמְזַבַּח, וּלְמִי? לְגַן שְׁנִנְטָעוּ בּוֹ הַנְּטִיעוֹת הַלָּלוּ, וְסוּד הַדָּבָר - נִקְבָּה תְּסוּבֵב גָּבֵר, נִקְבָּה נ' מִן גָּן, גָּבֵר ג' מִן גָּן, גִּין הוּא כּוֹלֵל שְׁלֹשָׁה וַחֲמִשִּׁים סְדָרִים שֶׁל תּוֹרָה שֶׁבְּכֻתָב, וְשִׁבְעַת יַמֵּי סְפֹת - הָרֵי שְׁשִׁים, כְּנָגֵד שְׁשִׁים מְסַכְּתוֹת.

שְׁמִינֵי עֲצַרְת חַג בְּפָנָי עֲצָמוּ, בּוֹ נִבְעֵת הַתּוֹרָה, לְהַשְׁקוֹת אֶת הָאֵילָן שֶׁהוּא נְטוּעַ בְּגֵן, וְשִׁרְשׁוֹ וְעִנְפָּיו הוּא כְּמוֹ חוּג הָאָרֶץ, שֶׁכֵּל הַחַגִּים נִחְגָּגִים בּוֹ.

הַתְּשׁוּעָה בְּרִנָּה, וְזֵהוּ רִנְנוּ צְדִיקִים בִּיהוּ"ה, וְזוֹ דְרָגַת צְדִיק ח"י הַעוֹלָמִים, מִשָּׁם רִנָּה, וּבּוֹ הִגָּאֵלָה. זֵהוּ שְׁפָתוֹב (יְרֵמִיָּה כג ה) צִמַּח צְדִיק וּמִתְחַתְּיו יִצְמַח מִתְחַתְּיו וְדָאִי, אוֹתָהּ שֶׁהִיא עֲשִׁירִית לְכֹל, וְצְדִיק נוֹטֵל מִשְׁמָאל, וְהַעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי מִיַּמִּין. זֵהוּ שְׁפָתוֹב מִיַּמִּינוֹ אֵשׁ דָּת לְמוֹ.

בְּאוֹתוֹ זְמַן שִׁיְהִי שְׁנֵי הַשְּׁמוֹת כְּאַחַד, מִתְּעוֹרְרוֹת בַּת הַמְּלָךְ בְּשִׁיר הַשִּׁירִים וּמִשְׁלֵי וּקְהֵלֶת, שֶׁהֵם שְׁלֹשַׁת אֲלָפִים מִשְׁל, שְׁלֹשׁ יוֹדִי"ן, שֶׁחֵן שְׁלֹשׁ טְפוֹת הַמַּח, שְׁיִוְרָדוֹת מִן י'. וְלֹאֵן נִמְשָׁכוּ? אֵל הַצְּדִיק שֶׁהוּא קִשְׁת הַבְּרִית, וּמַה שֶׁהִיא קִטָּן נַעֲשֶׂה גְדוֹל, וְסוּד הַדָּבָר - שׁוֹפֵר הוֹלֵךְ פָּזֵר גְּדוֹל. מִתִּי יִהְיֶה זֹרֵק חֵץ בְּדִיוֹקָן זֶה:

פָּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר:

תְּרִין שְׁוֹקִין, וְלִקְבֵּל תְּרִין שְׁפָוֹן, וְכַד אֵינוֹן כְּלָהוּ אֲגוּדָה חֲדָא בְּלוּלָב דְּאִיהוּ שְׁדָרָה, מַה כְּתִיב (שִׁיר הַשִּׁירִים ז ט) אֲמַרְתִּי אֶעֱלֶה בְּתִמְרֵי א' אֲתָרוּג ע' עֲרֻבָה ל' לּוֹלֵב ה' הַדָּס, כְּלָהוּ אֲתַעְבִּידוּ לִקְבֵּל אַרְבַּע מִיַּיִן דְּמַרְפְּכָתָא, הַרוֹכֵב בְּהוֹן אִיהוּ יְהוּ"ה (דף כט ע"ב) וְצָרִיף לְסִדְרָ בְּהוֹן בְּהַקְפָּה, כְּגוֹנוֹנָא דְּמַזְבַּח, וּלְמָאן לְגַן, דְּאֲתַנְטָעוּ אֵילָן נְטִיעֵין בֵּיה, וְרִזָּא דְּמִלָּה נִקְבָּה תְּסוּבֵב גָּבֵר (יְרֵמִיָּה לא כא), נִקְבָּה נ' מִן גָּן, גָּבֵר ג' מִן גָּן, גִּין הוּא כְּלִיל תְּלַת וַחֲמִשִּׁין סְדָרִין דְּאוֹרֵייתָא דְּבְכָתָב, וְשִׁבְעַת יוֹמִין דְּסוּפּוֹת, הָא שְׁתֵּין לִקְבֵּל שְׁתֵּין מְסַכְּתוֹת.

שְׁמִינֵי עֲצַרְת חַג בְּפָנָי עֲצָמוּ, בֵּיה נִבְעִינּוּ דְּאוֹרֵייתָא, לְאַשְׁקָאָה אֵילָנָא, דְּאִיהוּ נְטוּעַ בְּגֵן, וְשִׁרְשׁוֹי וְעִנְפָּוֵי אִיהוּ, כְּגוֹנוֹנָא דְּחוּג הָאָרֶץ (יְשַׁעְיָה מ כב), דְּכָל חַגִּין מִתְּחַגְּגִין בָּהּ.

הַתְּשׁוּעָה בְּרִנָּה וְדָא אִיהוּ רִנְנוּ צְדִיקִים בִּי"י (תְּהִלִּים לג א), וְדָא דְּרָגָא דְּצְדִיק ח"י עֲלָמִין, מִתְּמָן רִנָּה, וּבֵיה פּוֹרְקָנָא, הַדָּא הוּא דְּכְתִיב (יְרֵמִיָּה כג ה) צִמַּח צְדִיק, (זכְרִיָּה ו יב) וּמִתְחַתְּיו יִצְמַח, מִתְּחַתְּיו וְדָאִי, הֵהִיא דְּאִיהִי עֲשִׁירִית לְכֹלָא, וְצְדִיק נְטִיל מִשְׁמָאלָא, וְעַמּוּדָא דְּאֲמֻצְעִיתָא מִיַּמִּינָא, הַדָּא הוּא דְּכְתִיב (דְּבָרִים לג ב) מִיַּמִּינוֹ אֵשׁ דָּת לְמוֹ.

בְּהַהוּא זְמַנָּא דִּיהוֹן תְּרִין שְׁמָהֵן כְּחֲדָא, אֲתַעֲרָא בְּרִתָּא דְּמִלְפָּא, בְּשִׁיר הַשִּׁירִים וּמִשְׁלֵי וּקְהֵלֶת, דְּאֵינוֹן (מ"א ה יב) שְׁלֹשַׁת אֲלָפִים מִשְׁל, תְּלַת יוֹדִי"ן, דְּאֵינוֹן תְּלַת טְפִין דְּמוֹחָא, דְּנִחְתִּין מִן י', וְלֹאֵן אֲתַמְשָׁכוּ לְגַבֵּי צְדִיק, דְּאִיהוּ קִשְׁת הַבְּרִית וּמַה דִּיהוּהּ קִטָּן אֲתַעְבִּיד גְּדוֹל, וְרִזָּא דְּמִלָּה שׁוֹפֵר הוֹלֵךְ פָּזֵר גְּדוֹל, מִתִּי יִהְיֶה זֹרֵק חֵץ בְּדִיוֹקָנָא דָּא .

פָּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, עֲלָאִין אֲתַתְּקִנּוּ

עליונים, התתקנו והזדרזו בכלי קרב אל הנחש, שהוא מקנן בהרים הגדולים, והוא הרג את אדם הראשון, ואת כל הדורות שהיו אחריו, ומשום זה הפרז יוצא בכל יום: מי שהורג את אותו הנחש שמקנן בהרים הגדולים, נותנים לו את בת המלך, שהיא תפלה, שיושב על המגדל, שנאמר בה מגדל עז שם יהו"ה בו ירוץ צדיק ונשגב.

ביתים בא הרועה הנאמן בכמה צאן ושורים ותשיש, ומטה בידו, העלה עיניו למגדל, וראה איש אחד, עלם צדיק שמו, שהיה יושב על המגדל, וקשת בידו, והיה זורק חצים לנחש, והוא פזר גדול, והנחש לא היה מחשיב אותם.

והקשת היא לשון הפה, אגוז הקשת של הפה חוט השני, חוט של קשת, שבו היה הצדיק זורק חצים, שהם דברי תפלה, אל הנחש, והנחש לא היה מחשיב אותם, ולא בגלל חלשתו של אותו צדיק ח"י העולמים, אלא בגלל חלשתו של אותו שזרק אותם, שהוא הצדיק שלמטה ממנו, כשאינו שלם, ומשום כך לא החשיב אותם.

עד שבא רועה הנאמן ונטל חץ אחד וזרק אליו זה אחר זה בתפלתו. עד יפלח חץ כבודו, של הנחש, שהוא סמא"ל אל אחר, ששם יסודו ועקרו, ומשום כך הכבד פועס. במה הוא כועס? במרה שהיא דבוקה בו, וזה סם המות, הנקבה שלו. הזנב שלו יותרת הכבד, נקראת יותרת, שאחר שעשתה נאופין היא נותנת שירים לבעלה, והזנב היא שפחה שלו, במרה פועס, ובזנב הורג. המרה היא הפרצוף שלו, היותרת - זנב שלו, כמו

ואזדרזו במאני קרבא לגבי חו"א, דאיהו מקננא בטורין רברבין, ואיהו קטיל לאדם קדמאה, ולכל דרין דהו אבתריה, ובגין דא פרוזא נפיק בכל יומא, מאן דקטיל ההוא חו"א דאיהו מקננא בטורין רברבין, יהבין ליה ברפא דמלפא, דאיהו צלותא, דיתיב על מגדלא, דאתמר בה (משלי יח) מגדל עז שם יי בו ירוץ צדיק ונשגב.

אדחבי הא רעיא מהימנא קא אתי, בכמה עאנין ותורין ואמרין, וחוטרא בידיה, סליק עיניה למגדלא, וחמא חד בר נש עולימא צדיק שמיה, דהוה יתיב על מגדלא, קשתא בידוי, והוה זריק חצים לגבי חו"א, ודא איהו פזר גדול, וחויא לא הוה חשיב לון.

וקשתא איהו לישנא דפומא, אגוזא דקשתא דפומא, חוט השני חוט של קשת, דביה הוה צדיק זריק חצין, דאינון מלולין דצלותא, לגבי חו"א, וחויא לא הוה חשיב לון, ולא בגין חלישו דצדיק ח"י עלמין, אלא בגין חלישו דהוה דזריק לון דאיהו צדיק דלתתא מניה, פד לאו איהו שלים, ובגין דא לא חשיב לון.

עד דאתא רעיא מהימנא, ונטיל חץ חד וזריק לגביה, דא בתר דא בצלותיה, (שם זכג) עד יפלח חץ כבודו דחו"א, דאיהו סמא"ל אל אחר, דתמן יסודיה ועקריה, ובגין דא הכבד פועס, במאי פועס, במרה דאיהי דבוקה ביה, ודא סם המות נוקבא דיליה, וזנבא דיליה יותרת הכבד, יותרת אתקריאת, דבתר דעבידת נאופין יהיבת שיורין לבעלה, וזנבא איהי שפחה דיליה, במרה כעיס, ובזנבא קטיל, מרה איהי פרצוף דיליה, יותרת זנב דיליה,

שָׁאֲדָם שְׁעֵשָׂה לוֹ פְּרָצוּף וְאַחַר
כִּף זָנָב, שֶׁהָאָדָם הִזָּה נִקְרָא רַע,
וְזֶה כְּמוֹ זֶה, זֶה אָדָם הִרְאִישׁוֹן
שֶׁנִּטְלָ מֵעֵץ הַחַיִּים, וְזֶה אָדָם
שֶׁנִּטְלָ מֵעֵץ הַמּוֹת.

אחַר שִׁיפְלַח חֵץ כְּבִדּוֹ, זֶרַע יוֹרֶה
פְּחִץ לְגַבֵּי כְּלָה, יוֹ"ד זֶרַע
שֶׁנִּמְשָׁךְ מִמֶּנּוּ, וְזֶה ז', וְנֶאֱמַר בָּהּ
לְשַׁלַּח לִי לְמִטְרָה, וְזוֹ בַת עֵינַי,
בֵּית קְבוּל לְזֶרַע שֶׁהוּא ז' וְדָאִי,
מֵה זֶה מִטְרָה? זֶה יֵרַח בֶּן
יֹמוֹ, הַלְבֵנָה הַקְּדוּשָׁה, מִטְרָה
הִיא וְדָאִי לְבַת עֵינַי, נִקְדָּה קִטְנָה
מִבְּפָנִים, אֲלֵיָהּ הוּא שׁוֹלַח חֲצִים
בְּאֶהֱבַת הָעֵינַיִם, מִטְרָה וְדָאִי
הַשְׁכִּינָה, שֶׁהִיא מְגַנָּה עַל יִשְׂרָאֵל
מִהַנְּחֹשׁ הָרַע סְמָא"ל.

וְרַמְזָן שֶׁהִיא מְגַנָּה עֲלֵינוּ, נֶאֱמַר בּוֹ
לֹא תִירָא מִפְּחָד לִילָה מִחֵץ יַעֲוֹף
יוֹמָם, בְּאַבְרָתוֹ יִסֹּף לָךְ, זֶה אֵיבָר
מִן הַחַי, צְדִיק, וְתַחַת כְּנָפָיו
תְּחַסֶּה, הֵם ה"ה, שְׁאוֹת ז' הִיא
אַבְרָתוֹ כְּלוּל י"ו, הַגּוֹף שְׁלוֹ ו',
הָרֹאשׁ שְׁלוֹ י", כְּנָפָיו ה"ה,
וּמִשׁוּם זֶה וְתַחַת כְּנָפָיו תְּחַסֶּה
צְנֵה וְסוֹחֲרָה אֲמַתּוֹ. צְנֵה וְסוֹחֲרָה
שְׁכִינָה עֲלִיוֹנָה וְתַחְתּוֹנָה, אֲמַתּוֹ
זֶה הָעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי, הָרֹאשׁ שְׁלוֹ
חֲכֵמָה הָעֲלִיּוֹנָה, הַצְּדִיק הוּא
בְּצִלְמוֹ כְּדְמוּתוֹ, אֲשֶׁרִי הוּא מִי
שְׁשׁוּמֵר בְּרִית מִלָּה, וְהַתּוֹרָה,
שֶׁהִיא הָעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי,
שְׁשִׁנְיָהּ מְגַנֵּם עֲלֵינוּ, אֶחָד
בְּעוֹלָם הִזָּה וְאֶחָד בְּעוֹלָם הַבָּא.

תקון ארבעה עשר

בְּרִאשִׁית, עֲלֶיהָ נֶאֱמַר רִאשִׁית
בְּפוּרֵי אֲדָמְתָךְ תְּבִיא בֵּית יְהו"ה
אֱלֹהֵי"ךָ, לֹא תִבְשַׁל גְּדֵי בַחֲלָב
אִמּוֹ. בֹּא וּרְאֵה, הַחֲכֵמָה
הָעֲלִיּוֹנָה, עֲלֶיהָ נֶאֱמַר קִדֵּשׁ לִי
כָּל בְּכוֹר, שְׁכַל הַבְּכוּרִים נִקְרָאוּ
עַל שְׁמָהּ, וְהַשְׁכִּינָה נִקְרָאת מִשֵּׁם
בְּכוּרָה, חֲכֵמָה וְדָאִי, עֲלֶיהָ נֶאֱמַר

בְּגוֹוָנָא דָאָדָם, דְּעָבִיד לִיָּה פְּרָצוּף וְלִבְתָּר זָנָב,
דְּהֵאִי אָדָם רַע אֲתִקְרִי, וְדָא בְּגוֹוָנָא דְדָא, דָא
אָדָם דְּאֲתַנְטִיל מְאִילָנָא דְחַיִּי, וְדָא אָדָם
דְּאֲתַנְטִיל מְאִילָנָא דְמוֹתָא.

לְבַתָּר דִּיפְלַח חֵץ כְּבִדּוֹ, זֶרַע יוֹרֶה פְּחִץ לְגַבֵּי
כְּלָה, יוֹ"ד זֶרַע דְּאֲתַמְשָׁךְ מִיָּנִיה וְדָא
ז', וְאֲתַמֵּר בָּהּ (שְׁמוּאֵל א ב כ) לְשַׁלַּח לִי לְמִטְרָה,
וְדָא בַת עֵינַי, בֵּית קְבוּל לְזֶרַע דְּאִיהוּ ז' וְדָאִי,
מְאִי מִטְרָה, דָא יֵרַח בֶּן יוֹמוֹ, סִיְהֵרָא קְדִישָׁא,
מִטְרָה אִיְהִי וְדָאִי לְבַת עֵינַי, נִקְוֵדָה זְעִירָא
מְלָגִיו, לְגַבְיָהּ הוּא שְׁלַח חֲצִים בְּרַחֲמֵי דְעֵינַיִן,
מִטְרָה וְדָאִי שְׁכִינְתָא, דְּאִיְהִי אַגִּינַת עַל יִשְׂרָאֵל
מִחוּיָא בִישָׂא סְמָא"ל.

וְרַמְזָן (דף 2 ע"א) דְּאִיְהִי אַגִּינַת עֲלֵיהָ, אֲתַמֵּר
בִּיהָ (תהלים צא ה) לֹא תִירָא מִפְּחָד לִילָה
מִחֵץ יַעֲוֹף יוֹמָם, בְּאַבְרָתוֹ יִסֹּף לָךְ, דָא אֵיבָר
מִן הַחַי, צְדִיק, וְתַחַת כְּנָפָיו תְּחַסֶּה, אֵינּוֹן
ה"ה, דָּאֵת ז' אִיְהוּ אַבְרָתוֹ כְּלוּל י"ו, גּוֹפָא
דִּילִיָּה ו', רִישָׁא דִּילִיָּה י', גְּדֻפּוֹי ה"ה, וּבְגִין
דָא וְתַחַת כְּנָפָיו תְּחַסֶּה צְנֵה וְסוֹחֲרָה אֲמַתּוֹ,
צְנֵה וְסוֹחֲרָה שְׁכִינְתָא עֲלָאָה וְתַתָּאָה, אֲמַתּוֹ
דָא עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא, רִישָׁא דִּילִיָּה חֲכֵמָה
עֲלָאָה, צְדִיק אִיְהוּ בְּצִלְמוֹ כְּדְמוּתוֹ, זְפָאָה אִיְהוּ
מֵאֵן דְנָטִיר בְּרִית מִלָּה, וְאוּרִייתָא דְאִיְהוּ
עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא, דְתַרוּיָיהוּ מְגִינִין עֲלֵיהָ,
חַד בְּעֲלָמָא דָא, וְחַד בְּעֲלָמָא דְאֲתִי.

תקונא ארביסר

בְּרִאשִׁית, עֲלֶיהָ אֲתַמֵּר (שמות כג יט) רִאשִׁית
בְּפוּרֵי אֲדָמְתָךְ תְּבִיא בֵּית יי'
אֱלֹהֵי"ךָ, לֹא תִבְשַׁל גְּדֵי בַחֲלָב אִמּוֹ, תָא חֲזִי
חֲכֵמָה עֲלָאָה עֲלֶיהָ אֲתַמֵּר (שם יג כ) קִדֵּשׁ לִי כָּל
בְּכוֹר, דְּכָל בְּכוּרִים עַל שְׁמָהּ אֲתִקְרִיאוּ,
וְשְׁכִינְתָא מִתְּמֵן אֲתִקְרִיאַת בְּכוּרָה, חֲכֵמָה וְדָאִי

ראשית כל בפורי כל, ובנה
בכורה הראשון של הכל, זהו ו'
העמוד האמצעי.

בבורי אדמתך, שני עמודי אמת.
מה זה אדמתך? שכינה
תחתונה, והם כל בפורי כל מצד
צדיק שהוא כל, והשכינה היא
ארץ שבה גדלים וצומחים
אילנות, שעליה נאמר צמח
צדיק, שהוא עץ פרי, אילן גדול
וחזק, העמוד האמצעי, עשבים
ודשאים שהם תלמידי חכמים,
משם צומחים בגן, משום שהיא
תורה שבעל פה.

ומי משקה ומרוה (ומגדל) בה
אילנות ועשבים ודשאים? מעין
גנים, שהיא חכמה, ראשית כל
בפורי כל, ומאין יוצא מעין
המים? מבית יהו"ה. זהו
שפתוב ומעין מבית יהו"ה יצא,
ומשום זה ראשית בפורי אדמתך
תביא בית יהו"ה אלהיך, וכן
ראשית הצאן והכבשים. זהו
שפתוב וראשית גז צאנך תתן
לו.

וסמוך לו, לראשית בפורי
אדמתך וכו', לא תבשל גדי
בחלב אמו. מה זה אל זה? קם
רבי שמעון על רגליו, פתח
בקול גדול ואמר: אליהו אליהו,
רד לכאן ברשות רבונך והאר
את עיני הזקנים הללו בדבר
הזה, שלא יבאו לאכל בשר
בחלב.

בינתיים בא אליהו, ירד ולא
התעכב, אמר: מנורה הקדושה,
והרי סוד זה ודאי הוא הסוד של
לא תחרש בשר ובחמור יחדו,
כשבכור שהוא ישראל, העמוד
האמצעי, לא מביאים אותו
לבית יהו"ה, מתערב חלב עם
בשר וגורמים לערב שור
בחמור, וזהו פלאים, מין
בשאינו מינו.

עלה אתמר (יחזקאל מד ל) ראשית כל בפורי כל,
וברא בוכרא דילה קדמאה דכלא דא ו' עמודא
דאמצעיתא.

בבורי אדמתך תרי סמכי קשוט, מאי אדמתך
שכינתא תתאה, ואנון כל בפורי כל
מסטרא דצדיק דאיהו כל, ושכינתא איהי
ארעא דביה גדלין וצמחין אלנין, דעלה
אתמר (ירמיהו כג ה) צמח צדיק, דאיהו עץ פרי,
אילנא רבא ותקיף עמודא דאמצעיתא, עשבין
ודשאין דאינון תלמידי חכמים מתמן צמחין
בגן, בגין דאיהי אורייתא דבעל פה.

ומאן אשקי ורוי (נ"א ורבי) בה אלנין ועשבין
ודשאין, מעין גנים, דאיהי חכמה
ראשית כל בפורי כל, ומאין נפקא מעינא
דמיא, מבית יי', הדא הוא דכתיב (ויאל ד
יח) ומעין מבית יי' יצא, ובגין דא (שמות כג
ט) ראשית בפורי אדמתך תביא בית יי'
אלהיך, וכן ראשית דעאני ואמרי, הדא הוא
דכתיב (דברים יח ד) וראשית גז צאנך תתן לו.

וסמוך ליה לראשית בפורי אדמתך וכו' לא
תבשל גדי בחלב אמו, מאי האי לגבי
האי, קם רבי שמעון על רגליו, פתח בקלא
סגיא ואמר, אליהו אליהו נחית הכא ברשותא
דמארך, ואנהיר עינייהו דאלין סבין בהאי
מלה, דלא יתון למיכל בשר בחלב.

אדהכי הא אליהו קא נחית ולא אתעכב,
אמר בוצינא קדישא, והא רזא דא
ודאי איהו רזא דלא תחרוש בשר ובחמור
יחדיו (דברים כב ו), כד בוכרא דאיהו ישראל
עמודא דאמצעיתא, לא אתיין ליה לבית יי',
חלב אתערב בבשרא, וגרמין לאתערבא שור
בחמור, ודא איהו פלאים מין דלאו במיניה.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן: אֵלֶיהוּ אֵלֶיהוּ, וְהָא שׁוֹר אֵלֶיהוּ, וְהָרִי הַשׁוֹר הוּא מִצַּד הַטְּהָרָה, וְהַחֲמוֹר מִצַּד הַטְּמֵאָה, זֶהוּ כְּלָאִים טוֹב וְרַע, אֲבָל חֵלֶב הוּא מִצַּד הַטְּהָרָה, וּבִשְׁוֹר מִצַּד הַטְּהָרָה? אָמַר לוֹ: וְדַאי כֶּף זֶה, אֲבָל הַסּוֹד הַזֶּה נֹדַע בְּפִסְוִיק הַזֶּה, תּוֹצֵא הָאֶרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ, שְׂאֵף עַל גִּבּ שְׁהִים מִצַּד הַטְּהָרָה, כָּלֵם זָכַר וּנְקֵבָה, וְהִים זוּגוֹת, וּמִי שְׁנוּטֵל מִמֵּי שְׁאִינוּ מִינּוּ, אוֹתוֹ בֵּן שְׁמֶרְכָב מְשֻׁנִּיָּהֶם, עָלָיו נֹאמַר לֹא תִבְשַׁל גְּדִי בַחֲלֵב אָמוּ.

אָמַר הַמְּנַזְרָה הַקְּדוּשָׁה: בְּיַדִּי כְּעַת הַדְּבָר הוּא בְּמִקְוָמוֹ, וְזֶהוּ בְּרוּר הַדְּבָר, וְזֶהוּ מְלֵאֲתָךְ וְדַמְעָךְ לֹא תֵאָחֵר, כְּמוֹ שֶׁנֹּאמַר שְׁמָא יִקְדַּמְנוּ אַחֵר בְּרַחֲמִים, חֲטָא זֶה שְׁעָרַב אָדָם טָפָה בְּכוֹרָה בְּזוּגָה נְדָה שְׁפָחָה גוֹיָה זוּנָה, זֶה גוֹרֵם שְׁנוּטֵל אַחֵר אֵת בֵּת זוּגוֹ, וְהוּא מְדָה כְּנֶגֶד מְדָה, וּמִשׁוּם כֶּף רֵאשִׁית בְּכוּרֵי אֲדַמְתָּךְ תִּבְיֵא בֵּית יְהוּ"ה אֱלֹהֵי"ךְ, וְלֹא תִבְשַׁל גְּדִי בַחֲלֵב אָמוּ, שְׁאוֹתוֹ בֵּן הוּא עָרְבוּבֵיֵא שְׁיֹצֵא כְּלָאִים, מֵאֲשֶׁה שְׁאִינָה מִינּוּ, שֶׁהִיא כְּנֶגְדּוֹ, וּמִשׁוּם זֶה זָכָה? עֶזֶר, בֵּת זוּגוֹ שֶׁהִיא עֶזֶר לוֹ בַּתּוֹרָה בְּמִצְוָה בִּירְאָה וּבִאֲהָבָה, עֶזֶר לוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, וְאִם לֹא, אַחֵר שְׁאִינוּ מִינּוּ הִיא כְּנֶגְדּוֹ לְאֲבָדוֹ מְשֻׁנֵּי הַעוֹלָמוֹת, וְכֵל זֶה גֵרֵם לוֹ מִשׁוּם שְׁלֵא שְׁמַר טָפָה רֵאשׁוֹנָה לְבַת זוּגוֹ.

וְעַם כָּל דָּא אִם חֲזַר בַּתְּשׁוּבָה, עָלָיו נֹאמַר וְשָׁב וּרְפָא לוֹ, וְנוֹתֵן לוֹ בֵּת זוּגוֹ, שֶׁנֹּאמַר בְּהַ רְפָאוֹת תְּהִי לְשֶׁרֶף, וְהִיא דְמוּת שֶׁל הַתּוֹרָה, שֶׁהִיא רְפוּאָה וְהִיא חַיִּים. זֶהוּ שְׁפָתוֹב עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בְּהַ, וְאֲשֶׁתוֹ הִיא

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֵלֶיהוּ אֵלֶיהוּ, וְהָא שׁוֹר אֵלֶיהוּ מִסְטָרָא דְדַכְיּוֹ, וְחֲמוֹר מִסְטָרָא דְמִסְאָבוֹ, דָּא אֵלֶיהוּ כְּלָאִים טוֹב וּבִישׁ, אֲבָל חֵלֶב אֵלֶיהוּ מִסְטָרָא דְדַכְיּוֹ, וּבִשְׁוֹר מִסְטָרָא דְדַכְיּוֹ, אָמַר לִיָּה וְדַאי הַכִּי הוּא, אֲבָל הָאִי רָזָא אֲשֶׁתְּמוֹדַע בְּקֵרָא דָּא, תּוֹצֵא הָאֶרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ (בְּרֵאשִׁית א כד). דָּאָף עַל גִּבּ דְּאִינוֹן מִסְטָרָא דְדַכְיּוֹ, כְּלָהוּ אִינוֹן דְּכַר וְנוֹקְבָא, וְאִינוֹן זוּגִין, וּמֵאֵן דְּנִטִּיל מִמָּה דְּלָאוּ אֵלֶיהוּ מִינָיָהּ, הַהוּא בַר דְּאֲתַרְכִּיב מִתְּרוּיָהּ, עָלִיָּה אֲתַמַּר (שְׁמוֹת כג ט) לֹא תִבְשַׁל גְּדִי בַחֲלֵב אָמוּ.

אָמַר בּוֹצִינָא קְדִישָׁא בְּיַדִּי אֵלֶיהוּ מְלָה בְּדוּכְתָהָ, וְדָא אֵלֶיהוּ בְּרִירָא דְמְלָה, וְדָא אֵלֶיהוּ, מְלֵאֲתָךְ וְדַמְעָךְ לֹא תֵאָחֵר (שֵׁם כב כח), כְּמָה דְּאֲתַמַּר שְׁמָא יִקְדַּמְנוּ אַחֵר בְּרַחֲמֵי, חוֹבָא דָּא דְּעָרַב בַּר נֶשׁ טָפָה בּוּכְרָא בְּזוּגָא נְדָה שְׁפָחָה גוֹיָה זוּנָה, דָּא גְרִים דְּנִטִּיל אַחֵר בֵּת זוּגִיָּה, וְאֵלֶיהוּ מְדָה לְקַבֵּל מְדָה, (דף ל ע"ב) וּבְגִין דָּא רֵאשִׁית בְּכוּרֵי אֲדַמְתָּךְ תִּבְיֵא בֵּית יְיָ אֱלֹהֵי"ךְ, לֹא תִבְשַׁל גְּדִי בַחֲלֵב אָמוּ, דֵּהֵהוּא בַר אֵלֶיהוּ עָרְבוּבֵיֵא דְנִפְיִק כְּלָאִים, מֵאֲתַתָּא דְּלָאוּ מִינָיָהּ, דְּאֵיָּהִי כְּנֶגְדּוֹ, וּבְגִין דָּא זָכָה עֶזֶר, בֵּת זוּגִיָּה דְּאֵיָּהִי עֶזֶר לִיָּה בְּאוּרִיָּתָא בְּפִקוּדָא בְּדַחֲלוֹ וּבְרַחֲמֵי, עֶזֶר לוֹ בְּעֵלְמָא דִּין, וּבְעֵלְמָא דְּאֵתִי, וְאִם לֹא, אַחֲרָא דְּלָאוּ אֵלֶיהוּ מִינָיָהּ, אֵיָּהִי כְּנֶגְדּוֹ, לְאוּבְדָא לִיָּה מִתְּרִין עֲלָמִין, וְכֵל דָּא גְרִים לִיָּה בְּגִין דְּלָא נְטִיר טָפָה קְדַמְתָּא לְבַת זוּגִיָּה.

וְעַם כָּל דָּא אִם חֲזַר בַּתְּיוּבְתָּא, עָלִיָּה אֲתַמַּר (ישעיהו ו י) וְשָׁב וּרְפָא לוֹ, וְיִהְיֶיב לִיָּה בֵּת זוּגִיָּה, דְּאֲתַמַּר בְּהַ (משלי ג ח) רְפָאוֹת תְּהִי לְשֶׁרֶף, וְאֵיָּהִי דִּיּוֹקְנָא דְּאוּרִיָּתָא, דְּאֵיָּהִי אֲסוּוֹתָא וְאֵיָּהִי חַיִּים, הַדָּא הוּא דְכֶתִיב (שֵׁם

תפלה קדם למוד הזוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שגרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלה, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבידילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. פי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאריז"ל)

תפלה לאחר קריאת הזוהר

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי פסיתך לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשויט ופורפירא עלאה ולארמון שעל מכוננו ישיב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וכרצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בחכמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכנית עוינו במהרה בימינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויזרח עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד וישמו אחד, אמן נצח סלה ועד.

(נסח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

קדיש דרבנן - נסח ספרד

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ.
וַיַּצְמַח פְּרוּקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל
בֵּית יִשְׂרָאֵל. בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ
לְעָלְמָא וְלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא: יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא
וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה וַיִּתְהַלָּל. שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעָלְמָא (בעשי"ת וְלְעָלְמָא
מְכַל) מִן כָּל בְּרַכְתָּא וְשִׁירָתָא, תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא, דְאָמִירִן בְּעֶלְמָא.
וְאָמְרוּ אָמֵן:

עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן וְעַל
כָּל מַאֲן דְעֶסְקִין בְּאוּרֵיתָא דִּי בְּאַתְרָא הֵדִין וְדִי בְּכָל אַתְר
וְאַתְר יְהֵא לְהוֹן וּלְכוּן שְׁלָמָא רַבָּא חֲנָא וְחַסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי אַרְיֵי
וּמְזוּנֵי רוּיְחֵי וּפְרוּקְנָא מִן קַדָּם אַבּוּהוֹן דִּי בְּשְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן:
יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא וְחַיִּים טוֹבִים עֲלִינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ
אָמֵן: עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא בְּרַחֲמֵי יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלִינוּ וְעַל כָּל
יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן:

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. ⁽¹²⁸⁾ בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ
מַלְכוּתָהּ וַיַּצְמַח פְּרוּקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. ⁽¹²⁸⁾ בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן
וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ
רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא וְלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא: יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם
וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה וַיִּתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. ⁽¹²⁸⁾ לְעָלְמָא
מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירָתָא תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאָמִירִן בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ
אָמֵן: ⁽¹²⁸⁾ עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן
דְעֶסְקִין בְּאוּרֵיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי בְּאַתְרָא הֵדִין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר,
יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכוּן חֲנָא וְחַסְדָּא וְרַחֲמֵי מִן קַדָּם מְאִרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא
וְאָמְרוּ אָמֵן: ⁽¹²⁸⁾ יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא, חַיִּים וְשָׁבַע וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה
וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסְלִיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: ⁽¹²⁸⁾ עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא בְּרַחֲמֵי יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם
עֲלִינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: ⁽¹²⁸⁾

ספר
אור
הזוהר
החדש

בוהר
דא
יפקון
מן
גלותא
ברחמי

בו יבואר
גדל
החיוב
ללמוד
וללמד
הזוהר
הקדוש
שחיבר
התנא
האלוקי
רבי
שמעון
בר יוחאי
זיע"א

מעלתה
טהרתה
קדושתה
סגולתה

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר
הזוהר
היומי

חלק ב

לימוד
זוהר
היומי

חשון

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

2

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר
הזוהר
היומי

חלק ג

לימוד
זוהר
היומי

כסלו

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

3

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר
הזוהר
היומי

חלק ד

לימוד
זוהר
היומי

טבת

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

4

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר
הזוהר
היומי

חלק ה

לימוד
זוהר
היומי

שבט

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

5

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר
הזוהר
היומי

חלק ו

לימוד
זוהר
היומי

אדר

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

6

חברה מזכי
הרבים העולמי